

Артем Бебик

Тихий Дім

РОМАН

*Присвята:
ишап'у, Ані та Михалку*

1.

Я прокинувся під Варварівським мостом, змерзлий. Стояла ніч, час від часу наче бив двійку бас-барабан проїжджало авто наді мною.

Блимкучі вогні знадгори різали очі. Знов здригнувся від холоду.

Мій літній одяг, перемазаний болотом і дерном, кепсько хистив од нічної вологості. Я обійняв сам себе, гріючи пальці од пліч – й навпаки. А за хвилину підвівся з голої землі з-між кущів під обривом майданчика для пішоходів.

Чи не з нього я це впав, що здер усі руки і вимазався?

Хитаючись (ще й долаючи схил), доплівся до балки та сперся на неї всією вагою. Як і завжди, тут пахтіли вишукані аромати з громадського (неофіційно) нужника поряд.

Ніби по сильнім похміллі, чи перевтомі, крихтіла голова. Од кожного вдару бас-барабану, що відбивався у балці вібрацією, ще дужче стискало у скронях. Облизавши смагу на порепаних губах, я подумав:

Що сталось?

Якась шумна п'яна компанія почала спускатись під міст, викрикуючи “Слава Україні!”. Хоч і слабкий, боячись, що вони побачать мене в такому стані, я подався вниз до річки. Колись я круто спускався тут великом.

Тепер обійшовся без нього.

Оддыхався, спираючись на парапета, і побрів уздовж нього уже самотуж.
Озирнувся нагору – компанія таки прямувала до “громадського” нужника
поміж балками мосту.

Ідучи, трохи зігрівся. Слухав шум нічних хвиль, що вони лупили червоняве
каміння, та намагався згадати.

Що сталося напередодні?

Слава Аллаху, пам’ять мені не одшибло геть, як то часто буває в зав’язці
дешевих палп-фікшн романів.

Тож я: Остап Ловецький, 1990 року народження, корінний миколаївець, живу
неподалік на Сухому Фонтані. Куди й попрямую – постановив я, намацавши в
правій кишені ключа. На місці також був гаманець і смартфон. 00:17, 25
серпня.

По дорозі я купив пляшчину негазованої мінералки, котру й тут же
вихлебтав, щойно вийшовши з магазину. Ще одна п’яна компанія,
насмішкуватими голосищами підігнула мене крокувати додому бистріше.
Прямо якась фобія – щось збурився я (подумки).

Далебі.

Я боявся людей, особливо незнайомих чоловіків. За що їх і ненавидів, цих
тупих мужланів, з їхніми вузькими бидло-стереотипами про то якім
ДОЛЖЕН бить мужик (ілі пацан).

Усе, звісно, почалося з авторитарного батька і гіперопіки матусі, від яких я
втік щойно почав заробляти... І цей антимаскулінний бум емо, припав на мою
юність... Але зараз не про те.

Бо саме згадав, як потрапив під міст.

З самого дитинства я мріяв про магію, якісь незвичні штуки тощо. Обожаював читати фентезі, скай-фай, потому більше перейшов на аніме і фільми – нуарний кіберпанк і така інша крутизна. До того часу бажання дивини давно вже перестало бути явним – жило в мені хіба затамованим потягом. Котрий, певно, і призвів до того, що я сидячи за звичкою ввечорі на укочані, був зацікавився тим тредом про загадковий Тихий Дім. Причому не просто зацікавивсь, а почав ревно слідувати інструкціям у треді, котрі направляли – добутися дна інтернету. Першопричини, казали вони...

З задуми вирвав рип гальмування – коло мене спинилась чорна автівка. Якась модна іномарка (ніколи я не розбиравсь в машинках), з неї вибігло три чоловіки – і прямо до мене. Я подався назад, готовий тікати.

— Пане Ловецький, СБУ. Стійте на місці, будь ласка, — перший з них на ходу вийняв з кишені документа й розгорнув його фотом до мене.

Я не рушив з місця, ніби прибитий всьою тяжкістю пост-совецького бюрократичного апарату. Два інших людей у чорному проробили такого ж самого трюка, як і перший (хіба не так спритньо).

Як вони наблизились, я тут же подивився їхні посвідчення – на мій погляд (доводилося вже мати справу з дерзькомордими пепсами), все було в порядку. Загалом, ситуація спадала більше на сцену з якогось голівудського фільма, ніж на роботу української служби (хоч і спец). Усі ці манери, ця ввічливість, ніби в досвічених агентів ФБР (з телика).

— Не хвилюйтеся, — мовив той перший, за документом Підгорний. — Ми маємо до вас лише кілька питань.

— Щодо чого?

— Щодо вашої недавньої діяльності в інтернеті.

— Я ж не дивлюсь дитяче порно, в чому річ? — Підгорний всміхнувся, і я трохи розслабився.

— Діло не в тому, — провадив сбушник. Інші стриміли обабік нього мовчки.

— Ви недавно заходили до глибокого інтернету.

— І що з того?

— Та нічого особливого. Ви зламали таємний сайт СБУ. — він зробив павзу.

— І це нас турбує.

— Еее...

Я не мав що відповісти, притьма силкуючись згадати бодай якісь-небудь деталі. Лише зринуло: я заліз у deer web – і, з подачі анонів того лиховісного треду, серфив. Чи то пак радше – надсерфив, провадячи техніку “перевантаження”, коли зчитується купа сайтів у мить. Програмне забезпечення я викачав з того ж діп вебу загодя. Ох, як же ж мене нудило, від інфи... і ковбасило... А ці тіні...страшні... Либонь, тоді й зачепив якогось секретного інфосховка цих хлопців.

— Не хвилюйтеся. Жодних претензій ми до вас не маємо. Лише просим розказати — а може й показати — як вам це вдалося, — він показав жестом на чорну автівку.

Хотів не хотів, а мусив. Посадовили мене на переднє сидіння, без жодних натяків на арешт. Поїхали ми, як не дивно, саме до їхнього офіційного штабу на розі Спаської та Лягіна. Підгорний вів машину, решта двоє вмостились

позаду. Усі мовчали, хіба Підгорний раз запропонував цигарку. Я відмовився, то й бач і він не кутив.

Відтак, без жодних присутніх розмов, ми приїхали. Мене завели у ту презентабельну будівлю й минувши охорону при вході без жодних реєстрацій, попровадили у просторий кабінет на першому поверсі. На дверях блищала штучним золотом цифра 7. А усередині — звичайна офісна обстановка, без совку, з мінімумом світло-коричневих меблів і сірим комп'ютером. Мене попрохали на чорний пластмасовий стілець, з м'яким сідалом — для відвідувачів, проти письмового столу, за котрий сів Підгорний. Двоє решта мовчазних супутників вийшли за двері.

— Отже, розкажіть, будь ласка, як ви натрапили на наш сайт у глибокому інтернеті? — сбушник розмашистим рухом увімкнув електрочайника, що білів на тумбі в кутку.

— Нічого особливо й розповідати, — я відкинувся на спинку, що, закоротка, втислася мені під лопатки пластмасовим краєм.

— У діп вебі я повний нуб... новачок, — поправився я за інерцією, хоч Підгорний і з розумінням кивнув на перше слово.

— Ніколи не займалися хакерством?

— Ні.

— Кеш вашого браузеру свідчить (*якого (...)?*), що ви часто заходжаєте на іміджборди.

Я знизав плечима — типу “ну і шо?”.

— Це ж звіди угруповання “Анонімус”, котре було хакнуло сайт Пентагона?

Оце в них і бачення інтернету, подумав я. А сказав:

— Дійсно. Але насправді ніякого угруповання і нема.

І розвів руками, нібито винувато.

— Просто є спільнота анонімних юзерів — зі своїми традиціями, сленгом, і звичками. Якщо бажаєте — субкультура. Навіть зі своїми міфами.

— Міфами?

— Так. Ось якраз міф про всесильного Анонімуса, господаря інтернетів — певно, ті хакери ним і надихнулися, приписавши йому свої здобутки, — я схилив голову набік і задер погляд на стелю, прикидуючи що б ще сказати.

Відтак:

— А так – то на бордах сидить різношерстий люд. І більшість анонімусів геть не продвинуті хакери. Переважно там контингент — якщо чесно — інфантильні задроти, котрі сидять у мамки на шиї.

— Хм... цікаво, — шиплячий чайник з кліком вимкнувся і сбушник запропонував:

— Чай? кава?

— Кави, будь ласка, — а шо, все одно вже десь друга, чи й більше.

Чиновник навіть троха здивував, шо заварював тут не стікери. Він вивудив десь зісподу стільниці червону упаковку «Кави зі Львова», зразу з ложкою — і поклавши по добрячій дозі з гіркою, мені й собі, залив окропом обидва паперових стаканчики (з написом «Nescafe»). Троха перемішав дерев'яними паличками, що безладно лежали на блюдці поблизу чайника.

У кімнаті запахтіло бадьорістю. Повернувшись до мене, він поспитав:

— Та, виходить, серед тих задротів трапляються й неабиякі спеціалісти. Он як ті хакери Пентагона, — знов ота його фірмова павза, — чи, наприклад, ви.

— Оо, ні. Я зовсім не хакер, і навіть не близько. Працюю, звісно, через інтернет, але навіть не програмістом, — посміхнувся я, наче дама, котрій полестили тим, що їй байдуже.

— ?

— Копірайтером.

— Пишете рекламні тексти? — як же ж кумедно вигляда його кирпа з такого запитального ракурсу.

— Типу того.

— Але як же ви примудрилися спершу знайти, а потім зламати секретний сайт СБУ? якщо не тямите в хакерстві? — і цей зморшкуватий лоб. Йому б коміком працювати з такою моторною мімікою.

— Нууу, я досить кмітливий хлопець, — замилювавсь я на мить псевдовгішеним марнославством, — але справа зовсім не в тому.

— То що ж? Розкажіть, — Підгорний простягнув мені стаканчика з запашистою парою горі, і я привстав уперед, поманений ароматом натурального напою. Умостившись назад, я намагався тримати спину рівно, пам'ятаючи про невдобрності під лопатками. Так і попивав свою каву, балануючи на хребті — вона вийшла геть непоганою, хоч і «зварена» швидкоспособом для «лінивих».

— Був на укочані один тред. Скажу одверто – він мене заінтригував.

— Чим саме?

— Там оповідалось про Тихий Дім.

— Тихий Дім?

— Так, Тихий Дім, — повторив я удруге. — За легендою – я її там і дізнався – це таке містичне місце в глибинах інтернету. Початок усього, і кінець усього. Мов, Першоджерело. Нірвана інформаційного простору. Або — потойбіччя, як бажаєте.

— Дійсно, містика якась.

— Не те слово. Та саме це мене й зацікавило, — я акуратно сьорбнув. — Особливо на хвилі буддизму, котрий я відкрив для себе зовсім недавно.

— Щось у цьому є схоже, дійсно, — одповів сбушник таким тоном, ніби говорив про крейзануті ЛСД-тріпи, а не про наймиролюбнішу релігію світу.

— Так ось. Я зацікавився настільки, що аж почав той Тихий Дім шукати.

— Шукати?

— Так, шукати. Там, у тому треді, були цілком чіткі інструкції, як можна дістатися Тихого Дому.

— Ов. І як же ж?

— Є три шляхи. Загалом, це все робота радше з власним станом свідомості, ніж з інтернетом. Розумієте, Тихий Дім розташований поза звичним досягненням комп'ютерної техніки...

Підгорний звів брови (лоба?) у подиві.

— Треба там бути самому, ну, розумієте, зануритись усією своєю суттю...

Підгорний підозріло зирив і мовчав. То певно від міцної кави мене так розпирало, що я трохи надто захопився розповіддю.

— Ну, про це вам скаже будь-який нетсталкер.

— Нетсталкер?

— Так, людина, котра займається дослідженням глибин інтернету. Ну, як сталкер, тільки «нет», ви зрозуміли.

— Зрозумів, — одрізав сбушник.

— Так ось, аби усвідомити інтернет як складний автономний інтелектуальний механізм – пам'ятаєте оці пікчі мережі, схожі на нейронні зв'язки? – так ось, аби сприйняти інтернет на психологічному рівні, потрібно й діяти на власну психіку.

Перший шлях – це звісні усім психоделіки. Причому нетсталкери пропонують навіть якийсь особливий рецепт варива з мухоморів і псилоцибів, і там ще чогось, саме для цієї мети. Ну, таке.

Другий шлях – свідомі сновиддя. Подейкують, один прокачений нейронавт міг вільно пересуватися сайтами як засне й усвідомиться, причому лишаючи сліди свого перебування й поза простором сновидіння.

Кажуть ще про спосіб медитації, але щось я дуже сумніваюсь, що люди західної культури отак от спроможні взяти й силою думки перенестись на сайт.

Отже, третій шлях – наразити свою свідомість на інфоперевантаження. За їхніми свідченнями, у такому разі деякі ділянки мозку, котрі заважають бачити істинну (віртуальну?) реальність, вимкнуться – і тоді є шанс побачити, ба навіть побувати у Тихому Домі.

Я вибрав цей останній шлях.

— І що? Вам вдалося? — спитав сбушник трохи якимось насмішкувато.

— Ну, як вам сказати. Забезпечити собі інфоперевантаження мозку – так. А от Тихого Дому я так і не добувся.

— Скажіть тоді одне, — мовив сбушник, хильнувши добряче кави. — Яке місце в цій історії посідає злам нашого сайту?

— А я й гадки не маю, — Підгорний звів у здивуванні лоба. — Ну як, вірніше маю, лиш припущення.

— І яке ж воно?

— Що під час процесу інфоперевантаження зачепив і вашого сайта. Оскільки швидкість перегляду сягала космічної, то інерція пробила ваш цифровий, чи як то – digital – захист. Може й завдала шкоди – я ж не знаю, ви не казали. Ну от, таке от моє пояснення від людини без технічної освіти.

— Зрозуміло, — протягнув Підгорний, сьорбаючи каву та утупившись невидним поглядом десь поза стіну. Либонь, не очікував сбушник, що йому замість маститого хакера попадеться якийсь пришелепуватий гуманітарій, воннабі-буддист, з кулсторіями психонавтиків з райчика.

Знадвору заволатала чиясь сигналізація.

Сбушник увімкнувся – й увімкнув комп'ютера.

— А можете показати, як ви це робили? — повертаючи монітора до мене.

— А що саме? — спитався, посуваючи стуло до столу.

— Ну, ви ж якось робили інфоперевантаження.

— А, та то треба скачувати... — мене знову пройняло крижаним струмом, щойно я сконцентрувався на сторінці пошуковика Google, що його показував комп'ютер сбушника. Так, знайоме відчуття: саме воно діткнуло мене, коли інфоперевантаження майже добігло кінця. От тоді я і стрівся з Отим.

— Ааа!!! — мій крик змішався з какофонією телевізійних поміх, котрі заревли з монітора. Картинка браузера застрибала і зникла. Наче здерта запона – вона крила білий шум, котрий химерно переливався всіма барвами пекла. А крізь його вал прорізалися стогони мучених. Тінь!

Тінь згустилася посеред екрану, чимчіткіше приймаючи риси фігури у темній, чорнющій, без жодного проблеску, ризі. Вона наближалась до мене. Вона бачила мене. Вона дивилась на мене, мовби прозираючи до найтьмавіших закутів полохкої душі. За мить хижі лабета вже вилізли за монітора, чіпляючись за обрамок екрану. Вона йшла по мене, йшла з того світу, що він донедавна був мені прихистком, набагато безпечнішим за реальність по сей бік монітору. А тепер – саме звідти прийшла моя смерть, чудовисько з найжаскіших глибин інтернету. Я потривожив був спокій цієї тварюки – і тепер вона не одстане, прибивши мене гіпнотично до місця страти отут: перед екраном. Ось її кігті вже в парі см од мого горла, ще хвиля – і моя крихка плоть спасує під навалою надлюдської моці хтонічної сутності замонитор'я. Порятуйте!

Не знаю, чи я кричав це уголос, але, бува, чи не почули. Спалах, іскри та вогонь, хутчій затушений червоним балоном з кабінета Підгорного.

Це він скинув ногою монітора зі столу – і стався вибух. Це він розірвав зв'язок з потойбічною сутністю.

— Що то було? — врешті промовив Підгорний, опускаючись у своє шкіряне затишне (ледве не) крісло.

— Ну, я не експерт... Можу лише сказати... що вперше стрів таких сутностей у діп вебі... я... — все ще не очуняв од шоку, тремтів.

— То вони за вами слідкують.

— Виходить, що так.

Підгорний одкинувся на спинку й похрустів в'язами. Потім:

— Через комп'ютери?

— Гадаю, скоріш через інет.

Запала мовчанка. Підгорний певно думав, що з тим можна зробити. Він потягнувся за рештками своєї кави, і похилитавши денцем, навхильці проковтнув усе враз. Мій стаканчик валявся на підлозі, певно вже без духм'яного напою. Я стиснув дрижачі долоні між стегнами.

За вікном знов застогнала чиясь-то сигналка.

— Точно що якась містика.

— Далєбі.

Підгорний спер голову на руку, постукуючи факом по скроні. Раптом навалився на стіл:

— То може вам тоді і звернутись до профі в цім ділі?

(*wut???*)

—Знавав я одного колдуна, звать Барно́. Він раніше жив прям на Радянській, де й приймав клієнтів. Тепер – не знаю. Але можете спробувати подзвонити йому на мобільний.

Я не з першого разу висмикнув телефона, записати номера: руки все ще слухались кепсько. І помітив боковим зором, що Підгорний злегка мов підібравсь.

Що за...?

Ааа!

— Ви не переживайте, інтернет на телефоні закінчився ще позавчора.

І сбушник розрядився залиivistим сміхом, заразивши й мене ним на кілька десятків секунд.

Він заодно дав мені й свого особистого номера, пропонуючи дзвонити у разі потреби. Підвіз аж до самого під'їзду.

Не зважаючи на випиту каву й бурхливі події, я завалившись ув одязі в ліжку, миттю заснув.

2.

Тут на площадці тхнуло котячою сечею, сирістю і підгнилим ганчір'ям.

Я натиснув дзвінка ще раз. Тепер колдун... чаклун жив у старому будинку на розі Дунаєва й Декабристів. Дальш од людської суєти, либонь...

Оббиті затертою шкірою двері одчахнулись, і переді мною постав сам Барно.

Сиві патли назад, беньки під затемненими окулярами, бордова вампірська сорочка під шкіряним жилетом. Худий, як смерть.

Та не стільки це привернуло мою увагу, як нестерпний запах сірки зсередини хати.

Воістину, чаклун.

— Я дзвонив...

— Ви, напевно, Остап? — перебив майстер.

— Так. Я...

— То проходьте.

Чаклун ширше розчахнув двері, одступаючи, і я проник у цю обитель мага з концентрованим запахом сірки (й ще чогось вітхого).

Роззувшись швидко в прихожій, заставленій якимсь хламом, я прослідував за хазяїном – в залу.

Купа книг, купа пилу, вінтаж – та комп'ютерний стіл з ноутбуком, як же ж без нього.

— Я перепрошую, готую деякі реагенти. Я миттю, — почувайтесь вільно, він сказав уже полишаючи залу. Кульгаючи, та стильно (у шкіряних штанях і рокерських каз'аках з ретязьком через підшву), подибав, я так зрозумів – на кухню.

Поки я розглядав корінці книг (daemonologia et goetia, darlin'), у кутку цокотів величезний дзигар, сягаючи мало не стелі (це сталінка). За вікнищем з іржавим ляском проторохтів трамвай.

— То, ви казали, ви від Вадима, — як це він так непомітно.

— Так, від пана Підгорного, — не зразу втямив я, що він має на увазі сбушника.

— Броки через інтернет чи як ви там казали? — буденний.

— Нуу, можна і так сказати.

— То що конкретно? — чарівник попрямував до двох крісел, жестом показуючи на одне з них.

— Мене переслідують тіні, з глибин інтернету, — рубанув я навідліг, як вмовстився у твердім зеленім сідалищі.

Барно по лицю не подав виду, лиш:

— І з чого це все почалося?

— Я рився в глибокому інтернеті, — я намагався говорити якнайясніше, остерігаючись, що доведеться розтлумачувати кожного терміна. — Дуже багато сайтів, за короткий час. І от врешті-решт дорився, що нарвавсь на цих ребзів. Якись тіні Аїда, їй-богу...

— Як ви б охарактеризували їхню присутність?

— Ну, холод, жах, тьма, жесьть, смерть. Вони наче хочуть мене з'їсти.

— О, ну зрозуміло. Це інформаційні вампіри, — утішенобровий, ніби упізнав він старого знайомого.

— Перепрошую?

— Захланні духи глибокого інтернету. Харчуються інформацією. Тим-то ви для них такий ласий шматочок — адже наш вид є носієм найбільш структурованої і розвиненої інформації. Це для них: людська душа — наче учта. Бучний бенкет, не менше.

— Ого.

— Так. І долі їхніх жертв не позаздриш, адже вони по суті утрачають душу — вона розщеплюється під силою жаги цих звірів. Ну, інформаційних звірів, скажімо так, — коли він усміхнувсь, то спав на капітошку.

— І що мені з цим робити? Розумієте, як виявилось, щоразу при контакті з мережею, вони виходять на мене — і нападають. У прямому сенсі виходять — прям з монітора!

— Хм... це треба подумати.

Чаклун кинувся до полиці з книгами, прудко, як не очікував я від кульгавого. Взявши одну, в чорній оправі, мерщій перекинув з половину до сторінки, що треба. Читаючи текста, пошкультигав до комп'ютера.

— Стривайте, — на мене мов з відра хильнули з таких от розкладів.

— Аа, точно. Про всяк випадок почекайте в іншій кімнаті. Поки я зроблю ресьорч.

Я перебрався до сусідньої спальні, де розкинулось велетенське двомісне ліжко, а з боків нависали здоровезні старомодні шафи.

За хвилин десять, котрі я рився у телефоні, гортаючи старі вірші і записи, зазирнула сива голова, і Барно запросив мене назад.

— Отже, все більш-менш зрозуміло, — мовив чорнокнижник, як знов усілися в дуподави.

— Ви, будучи у діп вебі, захопили трохи енергії з тих місць. Причому саме з тих, де мешкають інфовампіри. Таким чином, вони, хоч їм і заказана дорога нагору, до білого інтернету, навіть до вищих рівнів темного, а поготів і до нашої реальності – бачать вас як свого, просто бачать, коли ви в контакті з мережею – і тим зразу можуть вийти на вас, — павза. — І до вас.

— О, то як же мені від цьої енергії позбавитись?

— А оце вже не знаю, даруйте.

Мій мозок затопило перспективою життя без інтернету. Ніяких твітерів, іміджборд, спілкування, піратських фільмів, книг, і музики, і купи музики з вк, картинок, аніми, новин, і трендів, моди, блогів, тян...

Та що без інтернету – заказано й поруч девайсів онлайн!

Absolutely banned...

— Постривайте, стривайте, а як же ж... як же ж мені жити?

— Ну, це ваше життя, — знизавши плечима, чарівник ніби навмисне уникав мого погляду. Ще й перекручено прикрив пів-обличчя долонею.

— Боже мій...

— Хіба одне, — сполохнула ця фраза мій відчай.

— ?!!!

Барно завис на хвилю, мов щось пильно вивуджував з пам'яті.

— О, точно. Можете звернутися до одного нетсталкера. Може ви чули історію про те, що існувала така собі команда x1d, досить успішна, добиралась до самих глибин інтернету, і врешті добулася Тихого Дому.

— Ага, і таки повернулася, навіть.

— Так ось, він з них єдиний, хто вижив. По поверненні. Його прізвище Мітасен.

— І де я його можу знайти?

— Аж у Києві. Я напишу вам адресу.

Поки я взувався у прихожій, Барно виніс мені бомажку з написами олівцем. Я подякував, і без зайвих церемоній вийшов з лабораторії мага. Од смороду сірки вже трохи піднуджувало, хоча атака запахових молекул, як відчули мої ніздрі-бідаки, і ослабла.

Маг не взяв грошей за консультацію, вмотивуваши, що зараз мені "*і так не солоно*". (І звідки він зна, що я люблю солоне?)

Покинувши вонючого під'їзда, вдихнувши на повні груди свіже постдощове повітря, я розправив цидулку і, погіднолиций, прочитав:

«Психлікарня ім. Павлова»

Під точною адресою було написано:

«Скажете, що ви його родич».

Певно, до пацієнта Мітасена пускали тільки найближчих, довірених.

Я щойно вийшов з київського вокзалу і прорвавшись крізь заставу таксистів, простував вулицею Петлюри. Як пам'ятаю – у центр. Й указівні знаки потвердили.

Тож, лікарня Павлова. Де це?

Ет, кепсько без гугл мепс.

Та нічого, спитаю місцевих (як то у старинку).

А поки що – надто рано. Пусто. Миколаївський прибуває аж о 6-ій (майже).

Є час погуляти, подумати, як пробратися до Мітасена. Ну і прізвище! Шо, норвежець?

А я не схожий на вікінга, озирнув я себе у дзеркальній вітрині, що попалася повз.

Чорнява хіпсто-зачіска “гітлерюгенд”. Худий (так, ба', сухібздя). Звичайна оранджева, навіть коричнева, футболка (потертий принт висміював

споживацтво; мегабургером). Синювато-чорні шкіні (та не так, щоб аж яйця чавить), підкочені. Конверси, теж коричневі. Пару тату по олдскулу.

Красунчик.

Та чи я викликаю довіру? Чи викличу її у персоналу психлікарні?

Хз.

Отже, сьогодні я Артем Мітасен – а там подивимось. Чи повірять, що я племінник їхнього пацієнта – не знаю.

Та що робить?

Закортіло їсти й я дорогою почав вишукувати поглядом, де б то вже щось відкрилося, пристойне. Бажано з вегетаріанським меню. (Хоча насправді – пофіг.)

Завидів кав'ярню, затишний інстаграмний стиль вивіски мені сподобався. "Selfie-bar", 7:00-23:00.

Ну, гаразд. Почекаю надворі. Якихось 20 хвилин. Головне вимкнуть вай-фая. Вимкнено. Ну, і щоб знайшлась там кава, млинці, як то гарантує знадвірна дошка-меню.

Як не дивно, невдовзі кав'ярня отримала ще одного заздалегіднього відвідувача.

-чку? Не, все-таки -ча. Ну, чи то -чика.

За сусідній столик на літнім майданчику, де я чекав відкриття, присів ніжний юнак. З гітарою, в чорнім чохлі. Потріпанім.

Він нагадував Брайана Молко у молодості. Стилем, карешкою, андрогінністю, крихкістю, та безманірністю. Хоча носик у нього був акуратніший, та і очі гарніші, блакитні мов небо в Криму (а не в Києві, сіро-подряпане). На відміну від моїх джинсів, його потерті вузькачі таки розміру, що з тестикул от-от потече – і навіть не витече з панк-дірок на колінах (розтягнутих).

Може то я так зацікавлено зиркав – хоча й намагавсь маскувати свій погляд – та раптом хлопець одійшов од гітари. До мене. Й спитав:

— Ви часом не любите інді-рока?

— Емм, та я більше по тяжкішому. Так, може пару груп чув... — еге ж, як тут не чути, як мушу тусити хіба з хіпстотою.

— А, ну... діло в тому, що я, сьогодні виступаю...

— Сам?

— Ну, так, граю на гітарі. Біт, і баси, і ефекти з компа...

— А вокал? — здається, він трохи засоромився, щічки без жодного ганджу ніби трохи зашаріли. Чи то природній рум'янець, я не тямлю.

— Мій. Нуу, якщо це можна назвати вокалом... — опустив погляд долі.

— То де ти виступаєш?

— У клубі "Бінго".

— Круто, знаю (*бував там на тігах*). Щоправда, я тут у справах і не знаю, чи вдасться. Це ж увечорі?

— Так, початок о 19-ій.

— Ніштяк. — і тут я зрозумів, що маю шанс підпомоги для своїх "справ". — Слухай, а ти місцевий?

— Так, киянин, — даю 95%, що живе десь у Вишгороді чи Вишневому. Та все ж.

— Розумієш, я приїхав до родича у лікарню, та не знаю, де конкретно вона знаходиться. Не підкажеш дороги?

— Ну, спробую. Що за лікарня?

— Імені Павлова.

Він зрозумів.

Трошки задумавшись:

— Це на Подолі. Можу провести.

— О, це чудово. Ті'ки я ще в цій кав'ярні збирався поснідати.

— Так я ж не проти! Мені все одно вештатись по гóроду аж до вечора, — точно з передмістя, певно приїхав ранковою електричкою.

Відтак він переніс гітару, і ми разом ждали одкриття "Селфі-бару". А потім нашого замовлення. Тимчасом, я баяндрасив з Антончиком. Він назвався звичною формою цього імені, яка йому зовсім не личила (няшний жіночненький юнаку, ти не гандон!)

— Антонію, то скажи, як же ти докотився до життя такого, що граєш сам-самісінький у "групі"? Не хочеш набрати музик? — я, нарешті, скуштував свою каву (незлецьке еспрессо).

А Антошiнька знов зашарiвся:

— Та я б може і х'тів, але в Києві це не так то і просто. Особливо 17-річному хлопцю, котрий обмежений у фінансах.

— О, фінанси, то так, вирішують, — і прийнявся за млинці з перечерицями й зеленню... Весняно-осіння насолода...

Наївшись, напившись (я розплатився за Антонцьову каву), ми ще трохи погомоніли. І рушили.

Лікарня, певно, відчиняється десь о 8-ій. А ще поки дійдемо. Чо' тягнуть? Тим паче решту часу, по зустрічі з Мітасеном, можна буде провести з Антуаном.

Київ набирає обертів (не люблю!), особливо у центрі (мурашник!).

Тоша ще й сам не досить добре пам'ятав вулиці (зразу видно – киянин!), і ми мусили петляти чортзна-де, часом вигулькуючи де-не-де у знайомому місці.

Отак ми блукали аж до спекотного півдня, поки вперлися в головний вхід.

Ось же вона.

В'язниця усіх поїхавших. Моторозна діра. Фабрика слинявих кашок з пігулками. Обитель блювотиння одкусяними вусами. Обламані об фарбу нігті стін. Мастурбація на оргії тарганів. Гамірні сорочки, яких вже розвінчала святість американська поп-культура (*ню-метал наше фсьо*).

Хіть, і жах, і вонь, і овочі.

Галоперидол.

Охохох, які пізнання.

Хоч я насправжки і ніразу не бував у закладах такого типу.

Цей виглядав досить мило. Такий біленький. Охайненький. Живописний. (Аж так.)

Як зайшов, не забачив ніяких жахів, не почув ані стогону всцятого психа.

Загалом, спокійно, як і в будь-якій лікарні. (Тож, можна було Тосіка і не лишать надворі.)

Але в реєстратурі не повірили, що я забув паспорта в хостелі.

«То вертайтесь за ним.»

Пісні морди цих двох вахтерш, жирно-совкові, казали:

«Ті'ки попробуй залізти за турнікета – санітари тебе як скрутять».

А далі міліція, звісно ж.

Та на щастя, мав знайомого у силових (дуже силових) структурах. І з лицем.

Та прізвищем, котре личило б гномові.

«Остапе, ти? Усе в порядку?»

Коротко обрисовав сбушнику ситуацію.

«То, Барно говорив, інакше ніяк?»

«Так, на жаль, ті'ки так. А то б нахіба я ще сюди плуганив...»

Хвильова павза у слухавці.

«Ну гаразд. Зараз продзвоню декому з кївських».

Розпрощалися.

Я, ждучи, потинявся у вестибюлі, дратуючи паній з синдромом вахтера.

Минуло вже десь хвилин 10, шо кубушки зиркали на мене, ладні викликати підмогу.

І все-таки мене вивели живосилом.

Певен – десь у паралельній реальності. Де нема телефонів.

Тут же – задзеленчав ретро-дзвінок.

«Канєшна.»

«Да.»

«Каже: родич.»

«Да.»

«Канєшна.»

Тож, бульдожі морди розтягнулись привітністю.

Документи, зрештою, в реєстратурі не перевіряли. Тільки заповнив пожовклого бланка. Попросили почекать, повідомивши по ретро-телефону про прихід Артема Мітасена. Якомусь Віссаріону Інокентійовичу. З неодмінним канєшном.

Почекав.

(Куди ж без цього у лікарні).

Почекав.

(Ну да, нуда).

Ну, і ще раз почекав.

(І надало ж мені в дорогу забуть навушників!)

А читати якось не багнулось, навіть якщо це Пелєвін, що він лежав у мене в рюкзаку (не автор, звісно, книга; про Чапаєва і пустоту). Не люблю отак, перед непевністю – не зануришся, ні розслабишся.

Козлоборідковий доктор підійшов до мене сам.

Як виявилось, це аж йо'мость головний лікар цього богом даного прихистку для юродивих. Мій “дядько” і приходився йому прямим “поцієнтом”. Як же скромно він зволив зазначити, що такий же лікар, як і інші. Авжеж. Ті'ки звідки в вас ролекс?

— Артеме, розумієте, ваш дядько – особливий наш завсідник, — у них тут що, “понятія” як на зоні? Не абіделся, а агарчілся; не пацієнт, а завсідник.

— Розумію, розумію, — так промовляли мої ствердні кивки, заки світліший проводив мене побілкостінними хоромами.

— Ви ж знаєте історію хвороби Василя?

— Ну, трохи, — ага, значить його звать Василь. — Я дуже давно не бачив дядька. Живу в іншому місті, розумієте.

— О, так, авжеж.

Дохтур з лицем Леніна ніби благісно зіщулив очиська під окулярами. Укупника.

І:

— Василь геть не спричиняє нам жодних незручностей. Він тихий. Як і завжди, пише свої «послання», — навряд *такий* спроміжний на іронію. Може не підібрав іншого слова?

— Послання?

— Так. О, ви може не досить добре знаєте, що в вашого дядька все почалося з шизофазії. Графоманської шизофазії, скажем так.

— ?

— Василь, як закінчив університета, почав робити дивні записи. Спершу лише в своїх зошитах, але згодом це вийшло на публіку.

— Розумію, розумію, — казали мої кивки, повні покірної згідливості.

— Невдовзі весь його район, Оболонський, як не зраджує пам'ять, був обмальований цими письмéнами, — у таких владоможних чуваків мають бути саме такі дивні наголоси. — Вони стосувалися інтернету переважно.

Луна, від наших хрустких тупів лінолеумом, не допускала жодної думки, що мешканці цієї стишної місцини, з духом хлорки й прострочених ліків, можуть тямити про всесвітню мережу.

— Тож, коли ваші родичі, його сім'я, звернулись до нас, ми, дослідивши ситуацію, зробили висновок, що це якась травма, пов'язана з навчанням на програміста.

— Ов.

— А ще, певно, вплинула травма від смерті його найближчого друга. Теж програміста.

— Оо... — чи не з ходу той друг?

— Він повісився.

Ми просувались дедалі глибше в ці сонні покої. За весь час нам ніхто не стрівся, навіть ні медсестра чи технічка (*сон летаргічний?*).

— Що ми зробили, — його нафталіновий голос уже вельми дратував, — не стали гвалтом забороняти Василеві займатися улюбленою справою. Натомість забезпечили його дощечками, зошитами і альбомами. Аби його схильності нікому не зашкодили. Також у нас регулярно проводяться семінари арт-терапії, де він цілковито може задовольнити своє бажання поділитися з людьми.

— Цікаво...

— Так, власне, виставка постійно стоїть у холі – це ліворуч од реєстратури (*ми пішли праворуч*), можете при виході подивитися.

— Авжеж, обов'язково.

Тут ми стали: біля чергових біло-облізливих дверей, з послідом косметичного ремонту.

— А ось і Василева келія, — здається відлига самовдоволеності власним *іскром'юотним* дотепом пом'якшила це мумійо-обличчя. І кепчик як у фараона. Ну, трохи менший, гаразд.

Хіба як у фараонів на літеру "м".

Вони ж одного роду, з цими, білохалатними.

— Василю, вітаю, — він, як відкрив оті двері. Я зайшов за ним.

Чесно кажучи, Мітасену більше личило ім'я Борис. Оця дорідна борода, Добриніна, чорна.

Видно було, що його тут годують добре. Та й по палаті скажеш – V.I.P.-клієнт. Обставлено зі смаком і вигодами (певно, родичами): пледики, ковдри, крісло-качалка, зручне ліжко (навіть не на пружинах). Тумба й шафа, кольору світлого горіха. І запах якийсь горіховий, мов підсмажений, радше приємний. Василь-Борька озирнувся на нас й не промовив ні слова, повернувшись до свого заняття.

Спирався гузницями на підвіконня і щось сконцентровано грамузляв ув альбомі з червоної шкіри обкладинкою. Він готував сакральний клинопис для свого фараона?

Козлоборідковий мумій, напустивши ще більше статечності, завів мене вглиб на коричнево-бурий килим. І представив:

— Це Артем Мітасен, ваш племінник, Василю. Пам'ятаєте?

Цього разу душевнохворий навіть не відірвався від справи. Він рисував, рисував.

— Отже, я вас полишу, бесідуйте.

Така зручність.

Полишив.

Я нишком підікрався до Мітасена і зазирнув у роботу.

— Не можна, щоб ще не закінчено.

Цей чоловічок у бежевому смугастому халаті притиснув папери до грудей і зиркнув на мене спідлоба, вороже, як і личить "завсідникам" таких закладів.

Я встиг хіба вихопити кілька фраз:

ВЪК.ВЕБЪ■.ВЪК.ВЕБЪ

ІНТЕРНЕТ.ВЕБ.ПРАЦЮВАТИ.НІЄ.ПРАЦЮВАТИ.НІЄ.ВЪК.ВЕБЪ

ЛЮДИ.І.ЗРАЗУЖ.ІНТЕРНЕТЪ●

І.ТАТО.І.МАМА.Ї.ІНТЕРНЕТ.І.ЗРАЗУЖ.ЗВУЖЕННЯ.РОЗУМУ.

ВЪК.ВЕБЪ.ВЪК.ВЕБЪ.ВЪК.ВЕБЪ.КГДИ.НА.ЗЕМЛЪ

Здається, я щось таке бачив в інеті. Може навіть на іміджбордах, така собі шизопікча з фоткою цих наскельних каракулів.

— Слухай, казатиму коротко.

— (...)

— Я шукав Тихий Дім, і нарвався на тіней.

Гримаса жаху торкнулась морди бориса. Губи щось безгучно зашепотіли.

— Так ось, тепер вони мене переслідують.

З його покритих вусами вуст вилетів стогін. Розуміння?

— Треба дістатись до Білого Дому. Тихого Дому. Він очистить. Очистить!

Мережа зробила нам усім укол в голову, інтернет. Очистить.

ВІСК.ВЕБЪ!!!!!!11

Відтак вже пішли бридні, як і в записах цього, бувшого нетсталкера. Я різко перебив. Обурений.

— Але ж я не можу заходити в інтернет! Вони мене вб'ють!!!

— Дзеркала. Зарадить тільки дзеркало. І піпка.

Вираз обличчя наче він вів світську бесіду.

Далі – звичний бред.

Нічого присутнього, пояснень я не добився.

Лиш В І К . В Е Б (ф і к - ф е б)))).

І покинув палату цього придурка.

В коридорі лікар не ждав, тож я самостійно покинув приміщення, так і не попрощавшись з черговими в реєстратурі.

ВІК.ВЕБ

Даб-степ.

Дабл-клек.

Клік-слек.

Фіг-Фек.

Короче.

Нічого тобі вебити – Феб чекав мене на лавочці в дворику, серед погідних галявинок – коло фонтанокаміння.

Антоніус...

3.

Це був конкурс. Чи типу того.

Купа різних гуртів, з різних міст України.

Переважно, всяка хіпстерська гиндичатина.

Але було ще цікаве шоу від дівчаток-анімешниць.

Яскраві шмотки, короткі спіднички (плисові). Панцушоти. Панцушоти.

Багато панцушотів. О; да.

За ними – типовий занудний пост-панк. Як добре, що Єн Кьортіс уже давно повісився – і не завушив тої дивини.

Й от нарешті – Антін.

Приталена чорна сукня, до колін, з відкритими плечима. Димчасте кашне – зверху. Червоні гольфи – знизу. А ще нижче – башмаки, Аліски з Країни Чудес. Дивокраю. Не – з Вандерленда.

Та: музика геть не кшталту *Placebo*.

Нагадала скоріш готично-божевільних *Cinema Strange*. Ох, *death rock*...ці готи...і готески...тут відривались вони, незлічені, попід сценою.

А Ентоні добряче по ній гарцював, викобенюючись, як тільки можна. Може то він під чимось?

Під мистецтвом. Під звуками. Під коханням. Під флером симпатії я сидів й задивлявся на цей театр одного актора. Без статі. А з потягом.

Думка збочила і поринула в спогади про 2007-ий, і субкультури, й тусовки.

Оце я чудив!

Оце я мудрив...

Напивавсь паче всіх.

Цілувавсь лучче всіх.

Куди воно ділось?..

А та сука забрала це все. Я запримітив коло свого столика дівчинку схожу на неї. Стояла й балакала з двома готами. І сама така троха готишна – ті'ки не по-блядськи, як та СУКА. А няшно... Два хвостики, кофта-сітка, спідничка міні, порвані панчохи, й личко з пухкенькими щічками. Така жвава і безпосередня.

Не, точно не схожа. Хіба картинкою, і то – треба виставить ракурса. (О, та сука любила випендюрюватись – для фото, хоча в житті скутішої курви ще треба пошукать).

Антонідзе все стрибав і гасав, аж ось геть упав на коліна, на жопку, сів по-японськи. Ліг? Одкинувсь тулубом назад, побринюючи гітаркою, мінорно (звізда рок'н'ролу). І де це вони взяли такий радіо-мікрофон на вухо? Хоча, пам'ятаю, клуб досить елітний, виступали тут і маститі бенди типу Психеї, 5дієз – а то й *SoulFly*.

Голос Антохи монотонний. Ляльковий чад, то так – але вокального купражу *Cinema Strange* я не почув. Ніби не вистачало мужності, волі – однак ще зовсім трохи – й зірветься польотом. Польотом чорного лебедя, котрий по найкращій пісні геть не гине. Позаяк він давно вже – мертвець.

Але Антонос не злетів. Він закінчив, спустився до мене. Палко й щиро я його привітав, обійнявши. І хвалив, хвалив, хвалив...

Його волосся спітніло зісподу, а зверху контрастувало пухнастеньке, з каштановим одливом.

Він віддихався, трохи підправив сценічного макіяжу, що вийшов такий собі героїновий шик (ну точно дівчинка!). І запросив до гримерки, де музня не довбила так гучно.

Побалакати, щоб спокійно – полоскотав він мені дірочку вуха криком.

Я слідував за ним, пробираючися крізь натовп, мов між ліан, поки під'єднувавсь наступний гурт. І забравшись східцями за лаштунки, проминув сірого коридора, де вже майже нікого не було. А в гримерці з матовими сірими стінами – і геть нікого.

Од шмурдяка я відмовився. А от косяка розкурив.

«Якийсь новий стаф,» – казав він.

І як прибахнуло.

Тіні...жахливі, агонія, смерть. Я вибіг з хати і нісся, чимшвидше, чимдужче – пріч.

Під'їздом, провулками, мчав дворами і підворітнями, та піском на дитячих майданчиках. І плигав мов затятий паркурщик – за паркани, баюри, бордюри, і клумби – геть!

Відчуваючи подих смерті, несмерті, нежиті – спиною.

Викладав йому, мов прорвало – забувши гладкі сірі стіни, гримерку, і клуб, і басы, що діймали з підлоги.

А з ким же ж мені ще було поділитись?

Кому розказати, як я, приречений, утікав? Куди ноги вели. Куди вічі не бачили.

Не пам'ятаю вже, що конкретно то сталось, але там був спалах, і міст, і річка, й собака. Може вони злякались собаки?

Та впав, і забився, і геть знепритомнів.

Дон Анто~ взяв мою руку, ніжним поглядом, з-між густих тіней, утишував, гладячи шевелюру, і... поцілував.

Рвучко. В губи.

Отакої. Востаннє було таке з хлопцем у буремнім 2007-ім, коли *сентябрь горел і фсьо такоє*.

— Я знаю, що тобі більше подобаються дівчата, вибач, — він одсахнувся за хвилину, хоча я, ошелешений, збуджений тим що перше: потоком свідомості, і не пручався.

— Та нічого. Я не гомофоб.

Долаючи бентегу й сором, навіть узяв його руку, котру він був одсмикнув.

Гомік чі шо?

Оййй, всьо!

— Та й ти не такий шоб прямо *мужік*, — обережно я, з іронічним апломбом — не образити! — мовив.

— Це точно, — посміхнувся він. І мені від того стало легше.

Він узяв мене під лікоть і забралися геть, полишивши гримерку порожньою.

Дождатись кінця гігу не стали.

Ще гуляли нічним Києвом. Дули. Проте вже не цілувались: я ні-ні, а Тоня, певно, так засоромився, що й думати не міг про нахабність.

Заночували на якомусь флеті. Ну, "заночували". Тоньчик сказав, що то буцімто афтепаті.

3.5

Гарбун атвержен і с праклятьем на челе...

Таких пісень там не було. І слава Б-гу.

Проте орава нанюханих малоліток-фріків – що з них.

Я мало тусив. Антошка вигулькував то тут то там, помахуючи пафосно сигареткою, а я походжав кімнатами і втикав.

На кухню, де біля водного на табуретці постійно крутились обдовбиші – заходив по банку.

Цей стаф був інакший, ніж перше. Більше діяв на тіло. Ще розболілась голова. Сушило. І як завжди по кількох заходах, розморило.

Та вже й пізно. Третя ночі. Кофеїн, котрого я спожив у клубі, пішов по вітру. А що тут – що тут? Ви колись бачили, щоб таргани лазили по людях?

Роззираючися вже до сну, де б то хоч трохи продизенфіковано, я попивав водичку. Купив заздалегідь «Моршинську» негазовану. А то тут для кран-коли фільтру не призначалося в принципі. З зали булькала приглушеним бітом якась хіпстерська кислота. З кухні понесло димом маріхуани. Звідти повз мене пропливла панна з губами, мов губи не там. До зали. Кинула неоднозначний погляд, наштирена, либонь, не тільки травкою, судячи з роздяплених беньок і смиканих рухів.

На покоцаних дверях туалету написано маркером ХҮN. Хтось поруч вишкрябав ТА. Я б дописав ROT. Пізніше. Після того, як заклав воду в рюкзак, губата вичимчикувала з зали й поманила мене потряхом вуст, і волосся, і грудей. Ого.

“Туди-туди, козаче!” — жадали її розпаленілі зіниці.

Дорослого захотіла вона, юна діва, либонь.

Ага!

Не в силах відмовити, поділитися досвідом (генетичним, авжеж), я повівся.
До туалету.

Не зачинено (в принципі – ні замка, ані клямки). І не зайнято.

Вельми розслаблений київським стафом, свавільно ступив й оголив ту частину, де треба. Вона, трохи нервова, в фешн сукні, на дротяну статуру мов вішалку – вже навколішках.

Страшненька, але чиста, слат-мейкап, потрудилася вправно. Вельми вправно.

О, факіри, не відають бульків троєщинських вмільць!

О, губи. Губи зі штукою! Блищать, наче суп.

Глибокі нетрі жіночої естівниці пізнав – уже сам потрудившись за її волосся.

Біляве, фарбоване.

Шлюха.

Ще й отримав *марку*. На ній вона написала свого телефона.

— Так точно не викинеш, — сказала вона.

А ще: — Класний член.

А ще тільки з записки, котру дбайливо поклав у гаманця між картками, дізнався, що кралю звать Свєта.

Звєзда мінєта.

Звїзда ж готік-рока ошивався тимчасом десьтам на балконі.

Куряга.

Коли він вернувся, я розповів про здобич, і запропонував розділити марку на двох.

Це мав бути мій перший досвід. А він уже тріпував. Розповів, що жив півроку по вписках у Львові. По уписках хіпанів і всіляких таких психонавтів. Цікаво, чи дрючили цього милого хлопчика в жопу?! Він спадав усе ж більш на незайманого. Хоча за чистоту його рота я б не ручився. Губки в нього, звісно – солодкі.

Хоча й не зрівняються з супер-пупер-свєтиними.

Ми дули ще не раз, опускаючи банку за банкою. Бульбик велично стримів на табуретці немов на престолі. Заразом і підшукували собі щось похавати.

Хазяїн квартири, певно був десь не тут: чи в ульоті, чи де – тим-то нас не спиняв. Заточили по сосисці з батоном і кетчупом. Одривали руками, бо ножа заманались вишукувать. І ніхто ж не знав, де він: яке діло до їжі нанюханним об'єбосам? А холодна зброя їм може бути навіть і – небезпечною. Чи для інших – теж ризик.

Я наситивсь, мене розморило – геть. Улігся на дивані в залі, посунувши двох якихось сплячих шльондр.

І враз вирубивсь.

3,999999999999~

Добре, що в тій квартирі не призначалось компа, бо я, навалений, геть і забув-то за всі застороги.

На ранок гулянка тривала: я так зрозумів це була одна з тих хат, де паті тривають неділями. Тут рідко лягають спати. Біленька (яка часом рожевенька) – не дозволяє.

На смартфони теж нема часу, з такими шьветами. Я розслабився, і, дозволив собі геть не думати про нагальні проблеми.

Ми зачинились у спальні. Хай думають, що ми з Тонькою коханки. Тимчасом ми розірвали марку з номером на́впіл, і заклали частинки під язика.

Цифри розчинилися в слині – па-па́, Сьвето, звізда тісного туалета! хай щчястить тобі, соско, і твоїм губам. І лудьженій глотці, авжеж. (ох, ці троєщинські вмілиці!)

Приход заскочив зненацька: як казав Тоша, десь за 40 хвилин. Я сплюнув просто на підлогу. Пластилінова. Шпалери з квітками почали пливти, дихати, наче перебираючи кисню з моїх легень, яких надто спирало од захвату, я уникав дивитися в дзеркало, що стояло в кутку, боячися, побачити замість себе: чорта, воно таке старовинне високе в срібній рельєфній оправі – викликає асоціації образ горгульї ой як холодно опа хочеться пісяти ну а шо треба ж збити зранку сушняк я виплентався повільно боячися устряти в сірий

лінолеум ой що це за проява гандон наштирений які великі вуха як у гремліна
полижи мою сраку курвисько ох а це що за підла коняча мірда сухібздя як
сказала б моя бабуська-ягуська о Дідо! беззуборотий і жирний я не хочу шоп
ти мене засмоктав у чорну о нарешті сортир головне зачинитися і не
пáритись, усе добре - усе добре, Усе Добре УСЕ ДОБРЕ та де ж хах як
розтягується ого як кумедно коли пісяєш по фсіх стінах стіка моя сеча, ні, по
всьому не так ніби по всій цій, площІні ніби цй перед екрануму мохо
зприйнятітя лел сприйняття СПРИЙНЯТТЯ СПРИЙ – НЯТ ТЯ це ніби
матриця, ну, і, сковок, нема паперу ,щоб підтерти хуя сука мокро в трусах шас
бы свІсту Вона бы підчистила йейЪ кодлов вигодків V – РОДКИ хахах Ја ні
коли счєє так! НЭ смюяуіУся НКОЛИ я? ? ? ? я ? ? ? ? ? АнтооооооонЭ
ти чого там хитаєєся в узголів'ї у ПаЎлова зах'тів ПОудушка твій друг. сука.
п'єтдорЪ мудил.л.о. підо.р п.ід.ор. як тремтливо та ніяково: ажно піднОситься
зЁмля у не в а гомість які дивні відчуття в тілі оЎ мойэ тсіло А. воно: так:
нічо' 'то до' сь нічо такеє сексуальне ох... сосок ...пиптик: це як кажуть у
Львові :так. підрила? Під.несенн:я пиптичок ох мій пиптичок ніжний
розтягується: як і чълэн ь бож е вЪльна Ідея-ідея? Боже: вільна...
пипка–тріпка: марк:а-пі:п:ка: марка-пипк:а марка-пиптик Мітасен хуясен
дзеркало я не боюсь НЕ боюсь ти диви нічого не одзеркалюється нема мене
страх одійди я хоробрий арійський воїн мов не Тор лох а Локі звісно ж такий
з очима горять червоним злим герой з героїв три хахах порубаю горгулій і
скелетонів і зомбаків не своїми руками хахах де мій портал у фентезі-світ Я
ХОЧУ ЖИТИ В ФЕНТЕЗІ-СВІТІ НУ ЧОМУ Я ЖИВУ НЕ ТАМ ДЕ МАГІЯ
ТА ЧАРІВНІ ІСТОТИ ииииии а це зеркало якесь дійсно дивне мовби яка
субстанція сіре плесо з якогось скай-фаю так з Матриці Нео його охоплює в

горло мій палець пробив поверхню дзеркала без шереха там прохолодно як під водою по той бік

А далі нічого й одзвітувати..

Бо я вирубивсь.

Нуууу, хіба можу зазначити, що повіривши в мрію, про магію й чудеса, врешті: зважився; і, ступив: у: Задзеркало.

Й потонув.

КАЦ

4.

Голова не боліла, ні.

Не холодно, і тіло не ломило.

Усе гаразд.

ТІЛЬКИ, БЛЯХА, ДЕ ЦЕ Я?

Темно-коричневий пагорб, ніби з серії рпг «*Might&Magic*». Сів.

Справа – гори. Зліва, спереду, ззаду – прерія, гола і морхла.

Я не міг зачерпнути землі. Тверда, мов туп... І пікселі... Пікселі? ШО ЗА . . . ?

Та й сам я увесь у пікселях – аж підскочив, зирнувши на руки.

Телефона нема. Гаманець звівсь на попіл. Ключі збереглися, це так. (Не проїбамс БИ!)

Бляха, де ж це я?

Та дослідити часу не стало – 'кісь прояви, ба, виплентались із-між пагорбів зліва. Схожі на натовп людей, але рухаються досить мляво. Опа, ось і з іншого боку з'явилися!

Вайлувато підвівся: й дивлюся – перші постаті вже коло підніжжя. Бачу що бачу: зомбі-моби зі світу Героїв Три. Сірувато-зелені, теж так'о пікселями. І волочаться ледве-ледве. А спритно.

Я вирішив тікати у бік гір; замірівся. Та вже пізно – між моїм місцем, і хребтом – теж: морхла рівнина. І теж – мов нізвідки узялися зомбі.

Йоуwana-родЪ!

І чим захищатися?

Блііііі...

Я все ж витягнув оцю зброю, що мав (ключики). Та не готовий до зомбі-апокаліптису навіч: просто упав – у відчай. (у позі ембріона).
ЗАКРИТИСЯ, Закритися од сього світу!

Біьіьіьі...

Та смерть не прийшла.

Хвилини зо дві я наважився визирнути з-між схрещених передпліч, якими затулив був очі.

ШО за чувидло у крислатім капелюсі? рубашив зомбаків направо і наліво: вичистивши того пагорба, де ми були, крутнувши полою чорнючого плаща, попростував до мене.

Маска Гая Фокса.V (Vi).

— Сап, бро. Ходім зі мною, — підійшов, як ні в чім не бувало. Подав мені руку. Я вчепивсь за долоню у цупкій тканині.

Все. Навколо вже була не прерія.

Якийсь ліс.

Я знепритомнів.

(хоч не впісявся, сказала б моя баба)

— Хто ти?

— Я Анонімус.

Чортівня якась.

Ми сиділи коло багаття, на невеличкій галяві.

Наче цокотіли цвіркуни, але жодної комахи я тут не бачив. Лише “звуки лісу” (ніби штучний антураж з ВК).

— Тобто, як отой легендарний Анонімус, Господар Інтернетів і Всього такого??

— Чого ж “як”. Він самий і є. — ця маска досі викликала в мене внутрішні смішки. Онанізьмус! Тру-Ананємас!))))00 гей-факс)))0

— Гаразд, тоді я ніхріна не розумію. Я – сплю? Чи це: досі тріп діє?

— Ні, не спиш. Ти втрапив у Замонітор'я.

— Ковзануться...

Мій розпач не знав меж. У незнайомому місці, серед небезпечних істот, мушу покладатися на цього довбня, котрий криє личину маскою школоти.

— А як я сюди попав?! Як ти на мене вийшов?! Що СТАЛОСЯ?!!!

— Я тебе викликав.

— ???

— Довго пояснювать. Якщо коротко – Патріарх Веб-Буддизму мовив своє Слово, і в тім слові значилось твоє Ім'я.

— Моє?

— Так. Ти, Остап Ловецький, з міста Миколая. Ти – повинен – вирятувати світ Замонітор'я.

«Нічого я нікому не винен,» — заграла в голові знайома дудка. Та що робить?

Анонімус (можна просто Анон) повідав мені, що з Південних Земель рухається Зло. Якийсь Мар'ран збирається сунути на Вірту-сіті (я так зрозумів, це шось типу їхньої столиці). А Анонімус – один із ченців Храму Веб, хранителів спокою (кешу) цих земель. Мар'ран же ж прагнув якраз очистити геть увесь кеш Замонітор'я. Це можна зробити лише з Супер-Комп'ютера. Це такий сакральний пристрій, далеееко на Півночі: охоронявся Орденем Каспера (можна сказати – воєнізоване крило вебської

«санги»). Опріч того, ключ до Брами “Пуск” мав лише Патріарх. Тож, Мар'рану з його самураями не оминати столиці.

Отак'от.

Це все, звісно, пахло дешевою історією про попаданців. Хоча я й нічого проти оргій з ельфійками не мав. Та все ж: графіку можна б було зробити і краще. Та й ніяких ельфійок, як я поки бачу, у цьому світі – гібриді кіберпанку з середньовічною Японією – не передбачалось.

З їхнім глобальним протистоянням усе зрозуміло – *братва рвється к фласті*. І теперішні владоможці цю уласть віддавати не хочуть, посилаючися – на «одвічний порядок речей». І – «природний хід історії» (ага, x1d!).

«Ну-ну-ну, ворохобний сьогуне» – не обнулюй кешу Замонітор'я. Не програмуй себе на всевладдя.

Мене ті'ки цікавило, яку роллю мав зіграти в цих подіях, доленосних для чужого міні світу – я, 25-річний хлопець з Землі, з України. Так і спитав ув Анона.

— Патріарх рече туманно. Така його Мова. Тож нам треба відвідати його навіч. Він там на тебе подивиться та й оцінить. Порадить. І зможеш з ним поговорити. Попитати, що маєш.

Як пояснив Анто...Анон, ми оце перенеслися до лісу Арден. Він розкинувся круг Вірту-сіті, зеленим кільцем оббігаючи. За день-другий дістанемося міста. (Я посоромився питать, чому не можна знов телепортнутись; припустив, що — мана — *манна-то не резиновая*).

Чернець Веб-буддизму пригостив мене якимись дивними опріснямиками. Зранку (чи скі'ки там часу минуло?) ні ріски не мав (нуууууу, перед тріпом Антоньєро, наскі'ки міг суворо – не р е к о м е н д у в а в).

Я наївся двома кусниками й ми рушили.

4.5

Ліс Арден – житло Бімб: особливої раси жінок з напрочуд збільшеними губами, грудьми, і сідницями.

Раз по раз ці каравелли вигулькували з-між кущів, стрімко викульгуючи, придивляючися до здобичі. Себто – нас.

Якщо узагальнити, то Бімби ці спадали на моїх найулюбленіших порно-актрис. Уявіть – таке собі різнобарвне поріддя, ніби Алетти Оушен (після апгрейду, авжеж): навіженого кольору патли, брунатні соски, імпет ув очах, і – **НАЙГОЛОВНІШЕ** – пожада!

Я й незчувся як одна замалим не наскочила із-під поблизького ізвору: учепитися, розірвати, і виссати, виджвакати мою Силу.

Анонімус, що вів мене спереду, обернувся на те миттю. Безжально! Махнув він правицею, і невбачене мною цунамі одмело ту почвару на метрів так десять. Приземлившись – шкрибко-прешкрибко – назадгузь, горопаха плигнула навтьоки у дрімучу-дрімучу гущавину.

...

Допіру добувшись передмістя, я зобачив німецькі хатинки (ну, як ото з ілюстрацій до дитячих адаптацій казок Братів Гримм).

Я вже ще ловив дрижаки від отої почвари, що регнула мене зцапати в лісі. Поки ми пробиралися відомими одному лиш Анонімусові стежкою, він жодним порухом не видав хвилювання. Ішов собі й ішов. Я озирався довкола, немов перелякана дівчинка, ажно підстрибом не отстаючи од Анонімуса більш ніж на кроки так 3.

На превелике моє щастя, того німецькоподібного поселення ми дісталися швидко.

— Фавкени, — нарешті озвався Анон. — так називаються жителі Передмістя.

— І вони зовсім не бояться Бімб?

— Аж ніяк.

— ???

— Річ у тім, що Фавкени живуть з Бімбами у такому собі симбіозі. Розумієш?

— Нууу...приблизно.

— Ні, не розумієш.

Сука цей Анонімус.

— То поясни.

— Давай краще сам побачиш.

Знаєте, у римській міфології були такі собі цапоподібні істоти – фавни? Елліни називали їх сатирами (у World of Warcraft вони такі собі зіпсуті Нічні Ельфи). Грали собі на сопілочках, німфи та дріяди крутили танки під їхню дудку.

“Кацапи!” – скоріш наверталось це слово на думку, коли я побачив цих Фавкенів. “Жидкобороденькіє рускіє іньцелігенцішкі” в усій – Бог би їх побрав! – красі. Я, звісно, читав «Україна чи Малоросія» Миколи *наше фсьо* Хвильового, але й подумати не міг, наскільки він мав рацію.

Огидні почвари у якихось лахах. “Ну й куди це годиться?” — сказала би будь-яка галицька мама. Невмиті, нерозчесані, кудлаті, кучматі – не то що потвори, а якісь, прямо, бляха, ельфи не з Валінору. Як фанат Толкіна, я чітко собі зятимив, що орки (*урки?*) – то зіпсуті Сауроном Первородні. А ці ж, Фавкени, як оповідав Анонімус, ніким не зіпсуті. А так – ну витворилися, так би мовити, еволюційно, як живий бар’єр між лісом із його клятими Бімбами – та Вірту-сіті.

Погостювали ми у Фавкенів лише пару днів. Їхній Старійшина (найкудлатіший мов той цап) – зіблагволив надати нам притулок у їхній Церквуші – так цей народець називає дім для гостей. Ну, то, що в нормальному фентезі називається таверною.

Пригощали нас, як не дивно, не хлібом-сіллю, а питвом, якимся незрозумілим. Сказав би “Водка”, та воно й того слова не варте. Коротше кажучи, я перебивався Анонімусовими хлібцями, згадуючи про Лотлорієн, як жував їх.

Щойно Анонімус переговорив з їхнім Советом, і похвалив, що невпинно і хвацько тримають оборону проти ненаситних Бімб – ми рушили далі. Нарешті... – у місто.

Величезна Брама! Заввишки з 10-поверхівку. Не мала вона жодних стулок, не відчинялася і підважуванням, коли оце піднімається горі.

Наче – портал. Величезний і незбагнений, мов у першому фільмі Warcraft. Та його не наврочив чорнокнижник Гул'дан – і взагалі магія там була ні до чого.

Навколо Брами стояли робокопи, пильнуючи кожного, хто збирався забратися в місто.

Нас із Анонімумом вони навіть не глянули (я так розумію, ченці Веб-Буддизму користувалися в цьому світі неабияким авторитетом).

Найбільший мій страх був – та навіть і просто підійти до цього вируючого плеса, немов електричного струму, переміжаного із бенгальськими вогниками та очима гіпножаби з мультфільма “Сімпсони”.

Я, мов той Гомер, кричав собі подумки “ДОУ!”, тимчасом як наша з Анонімумом кумпанійка наближалася до цього “чуда природи”.

О, Боже! Спаси і порятуй! Я б ніколи не подумав, що мій атеїстичний мозок видаватиме такі молитви. Боже мій! Боже мій!

Та робити нічого. Щойно Анон ізник у тому дивовижному плесі, я, сказавши “АМІНЬ!” – просто ступив.

У Віртусіті

.....

Тут був Хайв. Спадав на доми-мурашники Гонконгу, котрі я видав на пікчах в інеті.

Тут мене Анон і заселив. На 85-му поверсі одного із цих житлоблоків.

Та пішов, «на Наряду», покинувши мене досліджувати інтер’єр цьої “хати”.

Майже порожнє приміщення, лише ліжко, двомісне, у стилі high-tech. Обік нього, далі од дверей, тулилася тумба: кольору темного хакі, геть без нічого на версі.

У найдальшому од уходу кутку валявся якийсь ворох ганчір'я. На брудних іржаво-жовтих стінах де-де виднілись лиш роз'єми розеток. Навпроти ліжка – прохід, за півпрозорою ширмою я угледів сортир з душовою кабінкою і умивальником.

А з єдиного у кімнаті вікна мені відкрився нуарний кіберпанковий вид, і з туманом, і з тісністю, і з шумом машин.

Після стресу й напруження, що я їх пережив, ледь торкнувшись постелі, хрррррррррр...

Прокинувся увечорі – судячи з виду з вікна. Умикач десь за тумбою. Світло!

Анон досі не повернувся – певно, Нарада не така вже проста річ, як мені сі здавало. Чи це через якіся справи затримався? Мало які там обов'язки у ченців Веб-Буддизму.

Я сів на край ліжка, упер лікті у коліна – підтримати голову. Час від часу чухав потилицю (це скі'ки вже я днів не мив голову?). Урешті устав і почалапав до душа.

Помившись якимся синім порошком, що він єдиний був там у кабінці, почувся свіжим і бадьорим. Захотілося прогулятися.

Не заказував же мені Анонімус виходити? Ні.

Ті'ки хату не зможу заперти. Хоча – що тут красти? Порошок для душа? Тумбу?

Тож, подолавши внутрішні усовіщення, я вибрав із цієї ячейки людського (ой, чи то...) Вулика. Апартаменти #203-N20R, запам'ятав.

На площадці нікого не трапилося, я викликав ліфта і спустився на землю.

Нічний Вірту-сіті таки нагадував Нью-Йорк, яким я його пам'ятав із фільмів. Звісно, не без присмаку «5-го елемента». По дорогах колесили, деякі і парили, різні чудернацькі *vehicles*, мов завезені з різних sci-fi сеттингів. А ще з фантасмагоричного аніме. І з психоделічних совєцьких мультиків, авжеж!

New Yo-o-o-o-ork! – співала душа.

Шпацеруючи цим Бродвеєм, я роздивлявся перехожих і будівлі. Прояви різних епох – од джентльменів вікторіанської Англії, з якимись паропанковими механізмами, до надсучасних дроїдів, що вони прислужують своїм струнким господарям ув обтягуючих BDSM-style комбінезонах. Ось група суворопиких рудобородих гномів у серйозних таких крицевих обладунках, чатували під уходом з вівіскою «Банк Нет.ра». А тут пересувний фургон із вуличним їдлом – японська кухня. Збоку двох коротунів (більше спадали на лепреконів, аніж на азіатів), що вони поралися з ролами і суші, нескромно пропонував каву з автомату хлопець у тубетейці, моноброві й до всього того ще й узбекському халаті: «харошій кава, харошій східний кава,

падхаді, пакупай!». Я би взяв, гюльчітайчику, та грошей – чортма. Позаду торговців переливалася різнобарвними лампочками афіша кінотеатру: «Фільми для дорослих 18+» – і назви, у стилі «глибока глотка ніжної ельфійки», «тентаклі чи шипастий член демона? фільм-дилемма», або ж навіть «хлопець-жук, що харчується калом».

Раптом, «не хочеш підзаробити?» – небритий кремезний дядько вигулькнув із-за цвітастого стенду. Сподіваюся, він не запрошує відсмоктати. Тим паче йому..

— Нічого такого, — певно, помітив моє недовірливе замішання. — Нічого непристойного, друже, — розвів він волохатими ручищами, — просто мій напарник забухав. Ну, проблеми там з жінцією. Тож, треба підмога на складі. Ти як?

— Шось занести?

— Так, — і він дійсно спадав на гружчика, хоч очі мав ботана, у смішних окулярах.

Ну, буде хоч на каву. І я послідував за ним у провулок. Звали його Женя. Постійно торочив про якийсь альбом екзистенційного репу, який збирається от-от релізнути. Попри це блягузне торохтіння, я все ж допоміг йому заперти чималеньку кількість пивних паків на кухню того, певно, бару.

Упоравшись, ми вийшли на перекур — через той же задній хід, кудюю і заносили вантаж.

— Я не курю, — і він зробив це сам (“перекури”). Бодай цигарка заткнула йому врешті рота.

— Ой, — спохопився він, перекинувши недопалка до лівиці і праву руку до широких робочих штанин. Витягнув ніби дріб'язок на долоні (і, я розгледів, ще якіся бумажки й нитки).

— Е, даруй, друже. Геть забувся, що витратив останні гроші на сніданок. А хазяїн приходить аж увечорі (*а зараз що, блядь, ранок?*). Можеш подождать? — і стурбувавшись, що на лиці моїм обурення, — ну, чи давай я тобі щось замовлю, тут, возьму у борг.

Оце вже краще. Їсти я досі не хотів (невже коржики Анона, як і хлібці Лотлорієна, насичують одне на тиждень?). Кави поп'ю, як і думав при тому узбекові.

Провів мене Жека через кухню, де маленька довговолоса азіатка у білім фартуку уже розпаковувала пивні банки.

— Хаєньо, я в залу. З другом осьо похаваємо.

— Звісно, проходите. Там Мія, — повернулася зі своїм ножичком для паперу до паків.

Походу, це був рок-бар. У залі грало шось типу Арії, ті'ки корейською мовою. Відвідувачів майже не було, лише одна дівчина за столиком у кутку. Ухххх! яке волосся, мов русалки...

— Мія, привіт, курочко, — ще одна азіатка, ті'ки підстрижена під каре, кислотного кольору.

— Привіт, Жека. Як життя?

— А, ніштяк. А ти як?..

Поки Жека з Мією тринділи про своє жіноче, я скрадливо поглядав на мавку у кутку, придурюючися, що розглядаю убранство рок-бару. Усе ж дещо, штибу стягів із зірками і орлами, вінілів, перехрещених пістолів, шабель, навіть двох лакованих черепів (*людей? гуманоїдів?*) – шось-таки удалося урвати зором. Та то пусте.

Ось — Вона...

Ув одязі Гана Соло.

Із довгим-предовгим волоссям.

Маленькими, мов пухнастими, вушками.

Точеними чорнобровами.

І цей носик!

І...

заспівав:

Вона ростом невеличка

Ше й літами молода

Руса коса до пояса

В косі стрічка золота

Нагло, не заперечую. Сам од себе не очікував такої проворності – раніше завше торопів, коли стикався з шансом вихопить файну кралю. А тут...

— Мужик, ти в порядку? - збив мене на наступнім куплеті Євгеній.

— Так-так, — головне, що ця няшна тьяна почула, підвела від свого чтива рубинові очиська (кунштовні!).

Знаю, голоса я мав гарного. У дитинстві, недонарядний, виконував колядок-щедрівок, височіючи на стільці (на adult-застіллях). Платили аж по 5 грн.

Тепер, у 25 років, мій вокал був досить потужний, аби перебити k-Арію.

— То що ти будеш, чуваче?

— Кави, будь ласка.

— Мієчко, запиши на мій шьот, гаразд? – і Жека знову повернувся до мене:

— Ну, я пішов. Мені ще треба в одне місце заскочить. Поки не прийшов хазяїн.

— Звісно, звісно.

— Ти тут розташовуйся, заклад класний, — і він простягнув лапищу на прощання. — Може ще стрінемось, як повернусь – то про всяк випадок.

Певно, я зацікавив цього екзистенційного репера, котрий уже хлебтав заслужену банку портера. Ладно, бувай – і потис йому руку.

Присів за столик коло Дівчини. Невдовзі принесли мій запахучий напій. Смачна, заварена у турці. А ба! – дві червоняві блискітки, зорили, питливі, на мене – що сидів до них боком.

Урешті:

— Гарна пісня.

Я повернув плече.

— Ту, що ви заспівали, — ті'ки зара' помітив коло її книги і філіжанки з кавою – ну як це ще сказати – бластера. — Ніколи такого не чула.

— А-а, у тих місцях, звідки я родом, таких композицій навалом. Хоча вони й не дуже популярні, — я розпинався перед дівою наче елегантний актор на помості. — А я от люблю.

— А звідки ви?

— О, та довго розповідати, — я махнув рукою, типу «не варте воно того».

— А заспівайте-но ще, — я, здається, трохи зашарівся, та все ж із глибин мого закоханого серця вилинула:

Ой, чий там кінь стоїть

Що сива гривонька

Сподобалась мені

Споодобалась мені

Тая дівчинонька

...

Дівчинонька із замилюванням слухала, ніби в'являючи казку із прекрасним принцом.

Не так та дівчина

Як біле личенько

Подай же, дівчино

Поодай же, гарная,

На коня рученьку

Вона простягнула долоньку. Хоча обличчя у неї було ластатеньке. Живе, хальосіньке (як каже моя ба').

— Рейчел.

— Остап.

— Гарне ім'я.

От'так і познайомились.

Вона була певна себе, русогрива левиця. Я пересів до неї, і коли зважив на те, що вона читає (Ромбін Омбрі “Голова Князя Підводних Андрюїдів”) – ми почали мило бесідувати про літературу. Купа невідомих мені імен зринало з її вуст, натомісць і мої улюбленці були їй незнайомі. Лише один Пелєвін знаменитий і тут.

— О, Пелєвін, так, крутий дядько, — із захватом, що я навіть трохи приревнував. — Він же ж тут був правою рукою Патріарха (*типу, «хіба не знаєш?»*). Багато років. Багато чого спостеріг, на цій посаді – що, певно, і відбилося в його романах.

— О, слухай, розкажи про цього Патріарха?, — вирішив я скористатися моментом, тамуючи цікавість до замоніторного життя Олегича. — Хто він такий?

— О, бачу, ти дійсно з далеких земель.

— Далєбі, — наче поклонився барокковій дамї.

— Патріарх – це, можна сказати, духовний і світський лїдер Вірту-сіті. Загалом, його улада простягається в усі куточки Замонїтор'я, що сповїдують веб-буддизм. Та фактично – він прямий голова тїльки цього центрального мїста.

— А загалом, — продовжувала Рейчел, — Патріарх – це такий собі лисий дядечко, котрий має неабияку мїць і владу.

— Зрозумїло, — я відсьорбнув кави.

— Також він завідує усіма великими церемонїями веб-буддизму у мїсті. Ідеолог, так би мовити.

— А де він живе? — спитався я, згадавши слова Анона про те, що до цього перця тяжко підібраться.

— У своїй резиденції, яка примикає до Центрального Храму.

— Певно, добре охороняється?

— А ти шо, вирішив його украсти? – підшпильнула дїва.

— Вай, здаюс, — зробив я хендехох.

— Насправді, Патріарх сам собі найліпша охорона, — раптовий серйозний тон виглядав дуже філігранно на хорошїнькому личику. — Кажучи «мїць», я мала на увазі, що цей лисий дядечко володіє могутніми Силами. Которі передає – частково – лиш ченцям.

Ооо: Анонімус і телепорт. Пам'ятаю. Може згадування відобразилось на моєму обличчі нерозумінням, та:

— Ти точно з далекої далечі, раз цього не знаєш, — раптом посміхнулась ця нявка. Нуа! ^_^

Я не став хизуватися своїми знаннями про місцеву магію.

— Скажи, а давно він тут править у вас?

— Спокон-віку. Скі'ки Замонітор'я пам'ятає себе, — а може він колись теж переписав кеш під себе, хех.

— І як?

— Шо як? — який чудовний домок од цих чорних брів.

— Тобто, як вам під його правлінням?

— Ооо... це складне питання...

І тут я зачув знайомий ЖАХ.

Не може бути...

...ця крига на душі.

— З тобою все гаразд?

— Тіні, — промимрив.

— Перепрошую?

Та пояснювать не треба було, двері упали, грюкочучи, і в залу уперлися чорні примари, наповнивши бара шипом білих поміх. Усе наче поринуло в темінь.
БАБАХ!

Це Рейчел стрільнула із бластера.

Ой, лесно! та вражена в область грудей Тінь лиш на хвилю спинилася. Діра стягнулася знов – ці примари явно не з твердої субстанції.

— Ой, а тут часом нема собак? — згострив я, либонь, од страху.

— Ходімо, — тоді вона ухопила мене за руку і потягнула до кухні. Перед виходом із зали, шось одчепила з пояса (як ласо штані обтягують її пі~) – і кинула у центр бару, куди вже досунули Тіні. Димова завіса!

— Це їх затримає. Рушили!

Ми промайнули крізь тісну кухню, і, вибігли у той трушьяобний провулок, де я “курив” із Женькою. По баюрах, межі клозетів повела мене моя ратівниця. Зразу за найближчими залізними сходами похилився мотоциклет, майбутнього (як у фільмі про Робокіпа, ти ба).

— Сідай іззаду, — і застрибнула.

Я ледве устиг учепитися за м’якенькую талію, ажно транспорт рвонув!

Рейчел гнала лихо, та упевнено – видно було, шо має неабиякий стаж у керуванні цім транспортним пристроєм. Дівчина уміло підрізала усякі аеромобілі і кабріолети, один раз замалим не збила гужового китайця, котрий пер теліжку з клієнтами.

Невдовзі ми покинули межі міста (через якийсь вузький непримітний лаз у міській Стіні). А там – ліс, у який Рейчел, певна себе, уторглася. Урешті здибали шось типу доріжки, і моцик поколесив більше-менше прямо.

Їхали мовчки, бо з таким свистом у вухах годі і пробувати говорити.

Я трохи розслабився: роздивлявся панораму запаморочливих дерев обабіч.

Їхали довгенько, я за цей час мимоволі уявляв, як ця байкерша танцює стриптиз на своїм коні залізнім. Зуб даю, що соски у діви мініатюрні і рожеві – як я їй люблю. Принаймні пахла вона наче юна троянда, що пуп'янки її могли бути лиш молодими і налитими свіжим нектаром.

Отак'от, про пункта призначення я їй не устиг поміркувать, як ми стали. Дівчина загальмувала досить плавно, і, спинившись:

— Там далі мочарі. Треба йти пішки.

З тобою – хоч на край світу, моя німфо! Лісова, хоч' – болотяна. Та все ж:

— А куди ми прямуємо?

— До Відуна.

— До кого???

— Побачиш. Він тобі допоможе із цими примарами.

— А-а, ну раз так...

— Коли ти сказав про собак, я зразу зрозуміла, куди тобі треба. До кого.

— Ов.

Тимчасом, як оце бесідували, уже торували зиги і заги сухої стежини поміж драговиною. Певно, Рейчел уже навідувалась до Відуна і знала дорогу.

Зайнятий тим, щоб не вляпатися у болото, я і не зчувся, як ми дійшли розширення сухої місцини. Я глянув перед собою, коли Рейчел посунула трохи вбік. Таж це якийсь замок Гренделя чи то Гретеля! Коротше кажучи: Пантагрюель, ті'ки лихий.

Частокіл навколо похмурої будівлі, а на кожному кілку – по людському (ну, чи...) черепу. Звісна річ, із очниць блимкотів інфернальний вогонь.

Замок, звісно, по суті, а не формі. У романському стилі фасад, спадав на бастион орків з Героїв третіх. Ті'ки кольору будівель замку гноллів – як і годиться такого вида ландшафту.

Вогні з черепів одкидали на стіни грізні тіні. Та й бійниці подекуди вогніли полум'ям, химерним. То тут то там по землі спалахували болотяні духи.

А Рейчел, як ні в чому не бувало, попростувала до воріт у частоколі. Мусив поспішити за нею. Краще там, із цьою лихачкою, ніж тут, без нікого.

— Ті'ки ти цей, не дивуйся його поведінці, — застерегла дівчина. Ой, та чого я вже тут не бачив. Відповідаючи на мою думку, виражену на лиці, навіть трохи почервоніла: — Він мій батько.

За воротами, коло уходу до замку нас стрів – я б не повірив – песиголовець.

— Жениха привела? — сплеснув долонями цей височенький (2 з чимось) чувак у мантиї. — Красівий, красівий. — морда доброго кокер-спаніеля (персикової масті) трохи мене розслабила.

— Ну та-а-ату, — її закопилена губка, уті бозе. — Це не жених. Я привела ту людину, про яку ти говорив. Шо за нею полюють Тіні.

Схилив голову набік, як ото роблять собачки, коли споглядають.

— Знайомся: Остап.

— О, ну все одно проходите, — і подав мені обидві людиноподібні лапи на знак вітання. — Розслабся, друже, ти тут у безпеці, — добробровий спаніель, — Одпочивайте, — уже повертаючись до нас спиною. (Хвоста я не вбачив.)

Коли ми ступили до обителі Відуна, у гігантських розмірів холі уже був накритий довгий стіл, із двома стільцями (поруч). Песиголовець нас геть покинув, побажавши “Смачного!”, і ми вечеряли, майже не балакаючи. Уморилися.

Потім звідкись явився приземкуватий гоблін (класичний д'н'д-шний), і провів мене у покої, де вже було розстелено.

Коли зелений пішов, а я роздягся і влігся, заснув не зразу. Мріяв про Рейчел, пристрасно – та урешті, утішившись піком мрії, поринув у солодкий сон.

Хоча солодкість тривала недовго. У сновидді явився Відун.

Ми стояли навпроти одне одного ніби у суцільній пітьмі, однаке я чітко бачив його антропособаковий образ.

— Я явився тобі одкрити Таїну, — мовив, — Таїну про цей світ.

Павза.

— Замонітор’я – це все гра нашої свідомості.

Павза.

— Ось, приміром, ручка дверей. — там, де він указав перстом, дійсно опинилися двері. Оті важелезні, з його похмурої обителі, оббиті темним металом – усі вони були з бридкими чорними ручками.

— А ні, це павук , — і дійсно, полоскочений страхом осягнення, я угледів раптово: то жива істота! Крізь отвір, де зазвичай уставляють замка, зіщулилась і скрутилась почвара. Її чорні кукси, власне, і служили з обох боків дверей, наче звичайнісінька ручка. Навіть не треба було обходити двері з іншого боку, аби побачити усе це в об’ємі – закони сну, химерні, дозволили не клопотатись такими марницями.

— Ти ж помітив, як ти спершу не розбирав деталей, а потім дедалі більше їх помічав?

Далебі.

Я спогадав пікселі Зомбі-ленду, куди втрапив уперше в Замонітор’ї.

Та й у цих мочарях мені надокучали комарі, од яких я то і діло ляпав себе по шкірі, поки ми з Рейчел вертали путь до замку Відуна. На відміну од лісу Арден, коли тусив там з Анонімусом – ні мошинки. Лиш підробка – пустий звуковий супровід.

— Річ у Полі Уваги. Чим довше ми концентруємося на об’єкті, тим глибше його пізнаємо – тим він реальніший. До речі, отак от і можна аж геть-зовсім пізнати річ, уповні.

Я згадав про йогів, з Йога-Сутри: “Коли зосереджуєшся на предметі, то річ осягається”.

— Так, це саме те, що ти думаєш, — я уже зрозумів, що мені не треба було робити нічого, аби він пізнав мою реакцію.

— У вашому світі теж схожий стан речей. Ну, з певними локальними особливостями, звісно ж, як і в будь-якому особному світі. І я їх особливо не тямлю...

— Ну, коротше – навчу того, що вмію сам, — мовив Відун. — як поратися з реальністю Замонітор'я.

Ну ок.

— Учитиму тебе лише уві сні. Тут мені найпростіше створити усі необхідні умови навчання.

Це я вже побачив.

— Ти ж завжди про таке мріяв, чи не так?

І як йому удається так хитро усміхатись, маючи лише добру собачу морду?

Стривай, а навіщо це мені? – подумав лиш. Здається, для діалогу цього цілком доста.

— Як? Тобі хіба не пояснили?

Те, що я маю вирятувати цей світ?

— Так, тобі це судилося.

Ну, я це все пам'ятаю. Але не тямлю жодних деталей. Ніхто нічого не пояснював. Навіщо, завіщо це все. Тільки: «Патріарх мовив...»

— Оххх, Патріарх... — скільки іронії, навіть презирства у кхм... голосі цього sóбака.

А шо не так?

— Та нічо'. Просто по-твоєму цей лисян звідки дізнався про все це? До мене тут ходив, оббивав пороги. Місяць мене мурижив «ну скажи, ну будь ласочка – а то ж кеш перепишуть». Ага, перепишуть, то і він у ньому утратить уладу, а ще певніше – життя.

А ти хіба цього не боїшся?

— Так а мені то шо? Проблеми работника начальника не... колишуть.

???

— Пояснюю. Мене обнулювання кешу ніяк не торкнеться. Я вбудований у цей світ за замовченням.

??????

— Ну, ти ж писав тексти по веб девелопменту? Built-in, пам'ятаєш? Built-in apps – на сайті не зітреш. То як уже юзери взаємодіють з програмами, записується їхня користувацька діяльність у кеш. І як стерти кеш, то може статись кака – але лише для юзера. Ну, себто, утрата важливої інформації.

А ти, типу, ходячий application?

— Типу.

Ага, зрозуміло (ну, якось так).

Тобто, усі ці жителі, яких я тут зустрічав – юзери?

— Нууу, типу того.

А Патріарх?

— Ну, Патріарх, так би мовити, продвинутий юзер.

А Рейчел?

— От заради Рейчел я усе це й роблю. Ну, і заради інших простих жителів Замонитор'я. Патріарх – це, так би мовити, менше з двох лих. Через Мар'рана багато хто може навіть не з'явитись на світ. Розумієш?

Не дуже.

Переді мною ні сіло ні впало витворилася – шкала завантаження.

Вона поводитись, як і на звичайнісінькому компі з віндою.

20...23...47...78...97... і коли завантаження добігло 100%, я осягнув!

Типу бути забаним?

— Ну, тип' того.

Стоп. Я усе одно не зовсім розумію про Рейчел. Чому ти зараховуєш її до простих жителів? А як же ж кровна спорідненість? Це ж на ній якось мало позначитись? Ну, що вона точно народиться, бо вона теж built-in?

Трохи вагаючись, Відун усе ж:

— А вона мені прийомна дочка. — і по павзі. — Ті'ки якщо скажеш їй – пригандошу.

Ясенько.

Якщо чесно, то так, не схожа.

— Хахах, а ти смішний, — аж забрехав собакомордий. І різко:

— Ну все, досить, давай до справи.

Але замішався. Певно, добачив муку на моїм обличчі. Муку од замовчаного питання.

— Ну кажи вже.

І як довго відбуватиметься навчання?

Я добре пам'ятав про обов'язково довгі роки навчання ремеслу магів ув усіх фентезі-історіях, що я ними зачитувався ув отрочтві. НЕ ХОТІТ устриати тут надовго.

— А, та, не парся. Діло кількох тижнів.

Так розпочалося моє навчання замоніторному чаклунству.

Удень же я гуляв з Рейчел.

Що не день блукали довгими коридорами (в обидвох крилах замку). І розмовляли, і сміялися (*зближались*).

— Мені вже 25, а я досі неодружена...

А це вже геть несмішно, подумав я на її раптовий потік свідомості.

— Батько хвилюється. Не лишіться би мені старою дівою.

Оце так заявочки на четвертий день знайомства.

— І рано у вас виходять заміж?

— Батько старомодний, уважає, що дівчатам варто одружуватися після досягнення повноліття – чим швидше, тим краще.

— Так, невесело. — не розділяв я таких консервативних, мов бабина консервація, поглядів. Невесело їм тут. Дівчатам.

— А як у вашому світі? — поцікавилась вона натомісць.

— О, по-різному. Але загалом, є тенденція до усталення чимдужчої незалежності жінок.

— Вони вибирають працювати проститутками?

Овва.

— Ну, не тільки. Вибір професій досить широкий.

— Правда?

— Загалом, жінка може вибрати будь-яку професію, якщо захоче.

— І її допустять до роботи, навіть не кричучи услід “тян не потрібні”?

— Авжеж. Це – таке говорити – узагалі непристойно у нашому соціумі.

— Ого.

— Ти, звісно, гарна дівчина, але ж це такий серйозний крок... одруження...шлюб...

Що це, знову сльози у рубінових очах?

— Отак ви завжди. “Гарна, гарна”. А женитися ніхто й у заводі не збирається.

— Рейчел, ну як ти ж розумієш...

Але нічого тут не зрозумієш. Вона далі мочила мені рамено.

Усе це рюмсання у «жилетку», далєбі, скидалося на сцену з попсової мелодрами. Та ніякої відрази я не відчував. Жодного бажання постібатися. Лишень – заспокоїти. Утішити свою манюньку.

Тож, плакати Рейчел таки перестала.

Це ми вперше поцілувалися.

Поцілунок з Рейчел – це щось. У неї постійно точився з рота аромат незбагненої амброзії. Найприємніший запах у світі!

Дослідженнями смаку цьої амброзії і були потому уяскравлені мої дні у перервах між нічними уроками. І у тому, і в другому я просувався добряче.

Так і минуло три тижні.

— Ти вже готовий. Усе, скінчено, — повідомив мені Відун, тепер уже наяву.

— Тепер можеш використовувати Силу і поза сном. Та не забувай, про що я тобі говорив – творчість, передусім творчість.

— Ну, все, ступай, куди ти там ішов, — по павзі.

А я йшов до Рейчел, як і завжди зранку.

— Користуйся з умом... силою, — як оце зволожились його сині собачі очі.

— Ну, увечері ще побалакаємо.

І я ступив геть. У Рейчел мене чекала ще одна новина.

— Я вагітна.

Увесь її щасливий вид промовляв наче це. Але насправді (які ж діти без сексу):

— Батько дозволив нам виходити в місто.

Місто, це я так зрозумів, дефолт-сіті – Вірту.

Що ж, гаразд.

Та, для убезпечення од Тіней, певно, треба собаку з собою брати, про всяк випадок. А як іще?

Хоча.

Тепер, з моїм новим умінням, собаку дістати не проблема і без зайвої волокіти – просто витягнути його отак, коли треба, з-за пазухи.

Тож, ми завітали до столиці того ж вечора. Рейчел, як і перше, сексуально вела мотоцикла. Через ліс, через лаз у міській стіні, запрудженими вулицями

– і ось ми вже у Центральнім Парку (New Yo-o-o-o-o-o-ork), завчасу взявши дорогою сюди по шаурмі (*шаурменная отменная* єсть і тут! – у гоблінів).

І саме там, у гігантському парку, мені нарешті удалось помацати її маленьку вареничку. Усе-таки люблю українську кухню дужче за гоблінську.

Моя недоїдена шаурма в лаваші валялася збоку на лавці (у пакетику, звісно), а її надкусяна маленькими зубками, в булці – просто впала додолу. Адже ми злились у хтивому танці кохання...

І нащо на Землі ті Ніагарські водоспади? Коли тут'о таке...

Дівчинці явно не вистачало чоловічої ласки. Я зарадив, як зміг, ізнявши її напруження од відсутності штамп у паспорті (чи шо там у них?). Ті'ки пальцями, на жаль – у парку до більшого якось ніяково, та й вона, полохлива сарна, певно би знітилась.

Яка ж вона прекрасна, фея моїх мрій! Ці сонячні опуки щічок од посмішки! Обожнюю її!

Тим-то я жартував, не вгаваючи – навіть ризикуючи часом упасти у петросянство. Аби тільки щічки не сходили з вуст!

Ці ластаті м'ячики... Bellissimo!!!!

Тоді я написав свого, здається, найкращого вірша:

на її засмучення власним носом (нібито дуже довгий, кривий, абошо), що одзначилось хмарністю на ясному личику. А видавалася ж такою собі певною дамою...

Тепер бачу – не левиця – левеня.

Сука поверніть мої щічки, кляті демони, що пожираєте ви жіночу
упевненість!!!

Закляття:

Якби твій носик не мінився з різних ракурсів

То няшою, то панною, чи кактусом

То як би заповав твого пейота

Що небуденністю одверз ми рота

Хамелеони у пустелі пахнуть вродою

І язиками дістають до Божого

Вони сумні бувають тільки поночі

Коли не гріють анітрохи сонці

Так ніздрі твої сапають породи

Гірські, котрі ширяють тут порізно

Й кружля раєбескеття свіжість разно

О німфо! Це якийсь гуцульський празник!

Я одкриваю любії фестини

З запрошених: мольфари й гарлекіни

І кожен, хто долучиться до свята

Розкаже: Кастанеда – очепятка

Одне по тім сказати можу точно:

Закоханий в фрактали твого горбика.

І в тайстру затихавши ярі сливи

Пастиму язиком твої бистрини

Готуй, кохана, сплячу кундаліні:

Вона прочнесь-бо горі - до вершини

Його я прочитав Рейчел аж увечорі, коли ми вже вернулися додому, на болота.

І знову щічки. Зашаріли. Ах...

Під час наших прогулянок до міста Тіні нас не тривожили геть. Може відчули мою Силу?

Сидячи з нами з Рейчел за вечірньою трапезою в холі, Відун одповів:

— Може й так. А може й ні. У будь-якому разі вони знають, що ти бував у мене – і певно, од того змінили свою тактику.

Ясно.

— Коротше, підеш до Патріарха.

— Тобто? — не викупив я приколу, пам'ятаючи, як Відун про лисого одзивався.

— Мар'ран уже підступає до міста. І як би я не презирав Патріарха, а вирішальна битва станеться саме там. Він уже тебе жде у своїй резиденції – я післав звістку.

— Тобто – ти мене посилаєш на війну?

— Ну, а для чого я тут з тобою морочився усі ці ночі, га?!

Отакої! Я так послідовно відкошував на рідній Землі, а тут на тобі – воюй за чужий світ. Ше й не за дуже хорошого хлопця.

Хоча, я, звісно, не тупий, передбачав таку можливість. «Це твоя доля», — твердив мені вчитель.

Тому й моє обурення не дуже серйозне, скоріш інерційне, зостале за інерцією іще з минулих – дозамоніторних – часів.

Тільки, попри офіційне закінчення навчання, чомусь іздержував себе – ні разу не використав Сили наяву, у реальнім світі (про вірш-закляття то не рахується, ги-ги, гормони-с...). Сором? Страх? Чи лиш невпевненість? А може попросту ще не прийняв себе нового? Чи потрібна якась *ініціяція*?

— Там уже спробуєш усі свої сили на повну. Це я тобі гарантую, — ніби прочитав мої думки Відун. Невже я йому такий прозорий? — Так шо не переймайся, — легко йому казати. А мені ше прощатися з коханою (до Патріарха її навряд упустять).

— Доїси, перевдягнешся в іншу одіж, — оддав він наказа. А далі уже лагідніш: — Повір, там ліпше прислужишся світу.

Блядство.

— Рейчел тебе відвезе.

Оце вже мене радує дужче. Хоч не так скоро прощатися.

5.

Негода повсякчасно окутувала велетенську пагоду головного Храму веб-буддистів. Будівля стриміла горі — аж над сірі-сірі хмари.

Саме там живе Патріарх, як пояснила мені Рейчел.

Отже...

Ми приїхали ще вчора і розташувалися в готелі під назвою “Колумнбрія”.

Не очікував тут:

РОДНЫ РОДНЫ РОДНЫ КРАЙ

РОДНЫ РОДНЫ РОДНЫ БРАТ

За стойкою у прихожій цього готелю (3,5 зірки) стояв ніхто інакший, як *Сяргей Міхалок*.

Трек вигравав з-за його залізної спини, двигтіла вся стіна, аж одвібровуючи у моїм двигарі (Слава Антоничу! Лемкам Слава!) крицевим квінтом.

— Доброго дня! — погідно привітався Сяргей, представившись нам *Таємничим Мердоком* – уласником цього милого, аж до кавайності готелю.

— Містере Мердоку, нам потрібна кімната на одну ніч, — розпочала була Рейчел; Сярг...себто Мердок підняв указівного пальця горі – мовляв, постривайте.

Порившись, з незмінною залізячою усмішкою десьтам у себе під стойкою, вивудив звідти пластикову картку.

— Прошу. 20 пеніссів, — ледь не жахнувся я од назви місцевих умовних одиниць.

Рейчел, лише витягнула зі свого облягаючого комбінезона (поміж грудей – схованка дорогоцінних речей, зокрема й грошви) – і простягнула власникові-метрдетелеві рівно стільки, скільки він назвав.

Ліворуч од Мердока розчинилися металеві двері, і звідти викотився робот, схожий на R2D2 з “Зоряних війн”. Підкотивши до нас із Рейчел, він пропіпікав якусь незбагненну мелодію, і рушив у бік ліфту.

На тому ми розійшлися з метрдотелем Мердоком, а попередній тяжелезний рок змінився на благозвучну сонату зі вкрапленнями блек-металівської монотонності.

Поки ми ждали ліфту, я спогадав прекрасну групу Mutilation, і в голові мені заграли рифи з їхньої пісні «Destroy Your Life for Satan». Той Божественний *трік*, котрий Він провістив Нову Еру – як паде Царство Єгови, а натомісць постане...

Клацнув прибулий ліфт, і це обірвало мої думи про пришествя святого Антихриста.

Mutilation уже грало десь насподі свідомості, а мене взагалі понесло у псевдофройдистську віру про те, що цей хлопчак і увесь їхній кагал *Les Légions Noires*, ударившись у дияволовклонництво, таким чином попросту висловили свій жаль на втрату рідної бретонської мови.

За хвилину ми вже плентались за нашим роботом-провідником по довжелезному коридору. Ажно дійшовши до перед-останніх дверей з лівого боку, робот знов пропіпікав. Рейчел миттю провела карткою біля датчика справа од дверей. Двері, такого ж металевого стилю, як і на першому поверсі, щоправда тонші, піднялись угору. Робот пропіпікав шосьтам, наостанок, покидаючи нас, а ми з Рейчел зайшли до кімнати.

Надвечір.

Рейчел милась у душі.

Кімната спадала на ту першу у Вірту-сіті, де я побував. Цікаво, а що там Анон? Либонь, повернувся, а мене – чортмає.

Я роздивлявся свої долоні: білі довгі пальці, заточені під роботу за комп'ютером. Можливо, батько й зовсім не дорікав, коли казав мені це у дитинстві. Можливо, просто жадав, аби я не був як він – звичайнісінький миколаївський пролетар Дімка Ловецький. Котрого совецький союз ще замолоду послав воювати невідомо навіщо – молодого пацана. Звісно, неідеального. Звісно, хулігана. А хулі? Як тоді було вижити українському хлопаку в йобаному Октяберському?!

Прелюдія

$8=3$

Ніяк не міг розшифрувати цього витисненого на дверях у ванну символа.

8 – то безконечність. Ну, в принципі, десь так.

Потім знак рівняння. Аж два. Навіщо?

І число. Бог любить Трійцю, казала мама, коли намагалась мені малому запихнути в рота третю ложку манної кашки.

(До другої ложки: “до пари щоб не з’їли татари”; і чого б то вони з’їли, думаю, коли вони, принаймні кримчуки – українці?)

Кохання

Двері ванної одворились немов якоюсь невідомою Силою.

Рейчел – в однім білім рушнику овитому навколо грудей.

Рейчел – гола спустився-бо овид на холодну й сонячу долівку.

Рейчел – пума так підкрадається до своєї жертви.

Рейчел – я є її поже́ртва.

Рейчел – я є її Жрець.

Я є її стеменнісінький ЖЕРЕЦЬ.

ВОНА – МОЯ ПРОВИДИЦЯ

ПРОНІЖНИЦЯ

ПРОБІРНИЦЯ НАБІРНИЦЯ ЛЮБИМИЦЯ ЛЮБОВНИЦЯ

О

О

О

Змовниця...

Засинання

Обійнявшись, немовби рідні близнюки, ми поринали у незвідану височінь несвідомого сновидіння.

Немов якийсь Третє Око відкрилось у мене – і ним видів. Рейчел, і в неї: у чолі зірда горить.

Ми парили незвіданим небом, яке ж самі й створили. Ми плигали з гори на гору. Ми забиралися на самий спід землі, і магми, і самого ядра наймолекульнішого атома.

Прокидання

Раз-два-три. Розплющився.

Коло мене лежала, я занюшив очима: мавка. Ні. Нявка? Ні.

Я знаю. Кохана.

Центральний Храм

Заляпаний монітор при вході у Храм ніяк не бажав видавати нам причандалля. Рейчел біснувалась і біла по екрану неабиякими (як на її тендітні рученьки) копняками.

Я не тямив що робити тому просто стояв і насолоджувався гнівом цьої прегарної амазонки.

Моя Сила аж ніяк не зараджувала у таких побутових речах. Вона – для Війни (принаймні так казав Відун).

Врешті моя прекрасниця вибила з дурної машини: бахіли.

Зодягнувши їх поверх нашого узуття, попростували до воріт. Там нас уже чекав заздальгідній чернець. Це ж на його розказ ми й поперлись до того бахіломату.

Добре, хоч не варнякав, шо вдягли ті бахіли ажно за три метри од уходу. Крізь прочинену ним хвіртку в правій стулці гратчастих воріт – у веб-буддистський сад.

Ступили, звісно, обачно. Рейчел теж тут була уперше. Чернець (вони, до речі, всі носили маски V.) вів нас між замшілим камінням. Я пам'ятаю, читав на вікіпедії про дзенські сади в Японії. І є один, типу, де камінь 15, але з жодного ракурсу – де б не стояв у саді – їх усі не побачиш (максимум 14).

Але тут цих каменяк були МІЛЬЙОНИ!!! Я просто ошалів, що сад, таке враження – БЕЗКІНЕЧНИЙ.

Рейчел, судячи з її розпашілих щічок, теж була напрочуд здивована.

Ступали ми білим, до стерильності, гравієм, тож бахіли на наших ногах таки мали рацію. (Не то шо в “лікарнях”)

Зигзагуючи між камінням, чернець досить швидко (як на позірні розміри саду) довів нас до входу в сам Храм. Тут він наказав зняти бахіли й викинути їх у спеціальну урну в формі хижого пінгвінчика (з іклами себто).

Церемоніяльна Зала

Незаміжнім жінкам до святая святих було заборонено, тож Рейчел змушена була зостатись на першому поверсі Храму. (Либонь, курила там якийся їхній віртуяцький фіміам).

Той же чернець провідник, зберігаючи святенницьку мовчанку, проводив мене до широких одамашкових сходів. Ступаючи на цю “красну доріжку”, я помітив, що мій супутець уже зі мною не йде. Вже на другій сходинці озирнувшись, побачив, що він проводить мене поглядом своєї незворушної маски Анонімуса.

І ступив д'горі.

Ця йобана драбина здавалась безкінечною. Та щойно я насмілився припуститися думки на букву “й”, мені в вічі врізало світло.

Трохи, обвикшись, побачив:

Іде процесія. Чотири однаковісіньких, як і завше, ченця – несуть між собою подушку. Вони тримають її за золотаві вірьовки (може й позолота, хз). Коло подушки стирчить ще один, наче прив'язаний. На відміну від усіх решти ченців веб-буддизму, на чорному каптурі він мав золотавий плюмаж.

Сама подушка – фіолетова, а на ній... А на ній возсідає...

ЙОК-МАКАРЬОК

Та це ж блядь йобаний пікачу.

Каюсь, каюсь, не йобаний, і взагалі пікачу він нагадує дуже віддалено. Має він довгу бороду. Сиву-пресиву. Окутував його якийсь химерний прозорий серпанок.

Коли процесія підступила до мене ближче я розгледів, що пікачу... себто Патріарх (Патріярх!) курить вейпер.

Той, з золотою трепіткою на балді, мовив:

— Ми, Патріарх Усія Веб-Буддистів, вітаєм тебе, о, землянине, о, Остапе, Ловецький.

— Еее...привіт.

— Раді вітати тебе в Місті Виртуальної Реальности.

— Ну... навзаєм.

Він що, драгоман?

— Патріярх не говорить вустами, аж єсьмь Його Вуста. Проте Ми, Патріярх Усія Веб-Буддистів, чуємо думи та наміри твої, Остапе Ловецький з Землі, Миколаєва.

— Та ок. А нащо...

— Страшний Ворог чвалом іде на наше Священне Місто. Страшний Ворог, Імення якого не можна ні прозивати.

— То...?

— Саме так, о, Остапе на прізвисько Ловецький. Твоя Місія – ізловити негодника. І поставити йОГО ницьма перед Усеосяйним Лицем Нашої Веб-Буддистської Милости.

— Зрозумілоньки...

На тому світ ізгас. Я отямився вже у кімнатці в готелі “Колумнбрія”. Моє першою думкою було:

“Блядь, коли це все закінчиться?”.

4.

Бив барабан. Сурмили сурми.

Наче басаман на тілі раба юримлась Орда.

Попід стінами Вірту-сіті ні продихнути. Ліс Арден горів ще зі вчора. Вої Мар'рана користували ним для підігріву своїх машин. Ті невпинно дробили високі мури Вірту-сіті грецьким огнем.

На схід сонця навала войовничих мурах простриміла до підступів міста. Принаймні такими вони мені видавалися з башти, в котрій я мусив обороняти Вірту-сіті від “південних варварів”, як звали їх містяни.

Я ще не досить тямив, що саме маю робити, але вже впевнився, що фаєрболи кидати таки вмію. У дитинстві я бавився тим, що заливав мурашники водою, насолоджуючися видовищем Усесвітнього (для тих мурах) Потопу. Либонь, що мусив заподіяти дещо на кшталт і тут. Адже вогонь цих гарячих південних хлопців брав геть кепсько.

Бачучи, що вони вже ставлять до стін якісь ледве пришкандиблені одне до одного драбини, я інтуїтивно підвів десницю до Неба та мовив:

Мама мила раму

Рама мила маму

Тебе ніхто не любить

Тому – тобі погано

Хлюща вмить струсила голубий звід неба й полилася на південських мурах нестримною рікою.

Це їх трохи попустило. ТРОХИ. Нормальні люди од такого б уже давно повиздыхали, мов кацап на хресті.

Мені піднесли напитися з золотої чаші. А потім, знеможеного, уклали у ложе. Настільки втомлений, що не годен навіть спитатися “де моя Рейчел?”, заснув.

Коли я прокинувся, коло мене сидів один із ченців.

— Сап! Це я, Анон.

Овва. На мою розбурхану голову поки що тугенько накладалося традиційне вітання веб-буддистів.

— Привіт. Ну, чи “сап”.

— Радий тебе знов бачити.

Взагалі, Анон був єдиним з ченців, котрий за весь час виявив до мене людські почуття. Як при нашій першій зустрічі в Зомбі-ленді, так і тепер.

— Що там облога? — поцікавився я.

— Наші тримаються. Але самураї Мар'рана, таке враження, що дуже задовго готувались до війни.

— В сенсі?

— Крім своїх крокозябликів (*це такі іздові тварюки*), вони десь іздибали птахозаврів.

— Птахозаврів?

— Так. У вашому світі вони називаються, здається, драконами чи археоптеріксами?

(Звідки він узагалі це все знає про наш світ?)

— Тебе дивують мої пізнання? — либонь, забачивши на моїм обличчі обурений подив, спитався Анон.

— Трохи є.

— Ну, диви. В Інтернеті вашого світу є Вікіпедія.

— Так.

— Так ось. Наша “вікіпедія” – це Суперкомп’ютер далеко на Півночі. Він зберігає в собі весь кеш Замонітор’я, а також творить новий.

— А яким чином?

— Складно пояснити. Це не штучний інтелект, як ти міг би подумати. Він радше хтось на кшталт Брахми, котрий спить, і снить нашим світом Замонітор’я.

— А причому тут Вікіпедія?

— А при всьому. Ви ж вікіпедію редагуєте самі, правда?

— Так.

— Отак і в нас. Кожен з жителів Замонітор’я своїми помислами, рухами, намірами потроху підредаговує кеш свого світу в моменті “Пуск”.

— Фух, складно це все. Я ж узагалі в програмуванні не тямлю.

— Скажімо так – це радше не програмування, а веб девелопмент.

— Най буде так!

Раптом у кімнату ввірвався чернець і скрикнув: “Прорвались!”. Ми musiли діяти швидко.

Анон повів мене кудись униз, аж дуже вниз. Лише коли ми почали простувати темним тунелем, я запідозрив неладне.

— Слухай, а нам хіба не на Війну?

— Тихше. Я знаю, куди веду.

Мусив віддатися на поталу долі, себто Анона, та чимчикувати за його цибатим тілом.

Він тримав у правиці кіберпанковий смолоскип, котрий одсвічував неоном, і освітлював шлях поперед себе. Я страшенно хотів пити, та лишень – дивився услід Анонові, ступаючи покволом утробі.

За хвиль мільйон, а може й більше, дорога врешті почала підніматися. Небавом неоновий присмерк був заглушений денним світлом.

— Слухай сюди, — суворо мовив Анон, коли ми вибралися в якийсь хвойний ліс.

— Я тяжко поранений, — він підібгав і підняв полу плаща, оголивши жилавий торс, пробитий стрілою Орди. — Тому прошу. Полиш мене віддати душу кешеві тут. І верстай путь на Захід. Там хатинка Баби Пурги. Вона дасть тобі раду.

На цих словах Анон захитався, немовби в низкоб'юджетній мелодрамі, і знепритомнів. Я ще часину стояв, понурившись. Почував якусь невідому мені досі близькість, до цього вічно закритого маскою... друга.

Не тямлячи, що роблю, але й не в силі опиратися спокусі, я присів навпочіпки і зняв, можна сказати здер, цю прилиплу до лиця Ченця веб-буддизму маску анонімного Легіону.

Шок... Сбушник. Його миле, двигтливе лице. Але вже змертвіле.

Сексуальна чіка спозаранку

Инстраграм ув Овні

Хтось понав

Мені ніде було записати це хокку, котре несамохіть прийшло в голову, коли я вже десь із годину пробирався між сосен.

Баба Пурга... цікаве ім'я, думав собі я. Зразу нагадує про словянські казки з їх незмінною хаткою на курячих ніжках.

Пам'ятаю Відун якось обмовився за столом, що на Заході живе така собі Праматір Оріся. На мої цікаві розпитування він лише буркнув шось типу: "курва" та продовжив обсмаковувати маслака.

І тут згадав про Рейчел. Про її тендітне тіло, про няшні веснянки, про нашу останню ніч у готелі...

Раптом я виперсь на галяву. Вона вся заросла кавунами й іншими ягодами гігантської величини. Особливо мене здивувала гігантська ожина розміром з кулак.

Не ївши нічого, я накинувся на ту ожину. Мене трахнуло струмом, і я відлетів так метрів на десять.

Лежачи і міркуючи, якій це бісовій душі надало електризувати “ягоди”, я забачив лице гарної жінки.

— Лежи, зара' вправлю тобі кістки.

Її, либонь, долоні торкнулися моїх телес, і я відчув полегшу. Натруджені м'язи більше не нили, а сугасти вже ніби на місці.

— Ну, вставай та пішли. Якщо ти шукав бабу Пургу, то це саме я.

3.

Першим ділом “баба” мене нагодувала.

Потрави підносила її донька – Крижінка – струнка й бліда дівиця.

Я наминав, аж за вухами лящало, тимчасом Пурга поралася коло печі, раз по раз витягаючи звідти їжу.

Крижінка здалася мені дуже дивною – в тому плані – що жодним чином... як би то сказати... жодного разу не глянула на мене як на чоловіка.

Проте “бабі”, такій собі пишній відьмі Солосі з фольклору, я, певно, дуже сподобався. Коли вона закінчила зі стравами, послала Крижінку топити лазню, а сама сіла проти мене на лаві й ну розглядать.

Я наївся і – якимось так сталось – ненароком дуже гучно відригнув.

— Доброго здоров’ячка, — мовила “баба” і посміхнулась.

Я теж скривив лице у подобі усмішки.

— То розкажуй. Як потрапив сюди. І з якою метою?

Знітившись на хвилину перед такою поважною жінкою, я все ж вичавив:

— Та... друг підказав...

— О, друг, кажеш? — повела солоха чорною брів’ю.

— Так... один з ченців веб-буддизму.

— А як звать його?

— Ну... Анон.

— І як, хороший хлопчик?

— Еее... він переставився.

— Йой, Бог з тобою. Для нас то не страшно.

Саме в ту мить до хати зайшла, війнувши, наче сяйвом, прохолодою — Крижінка.

— Готова.

Ця дівчина навдивовижу лаконічна. Мене це навіть троха дратувало. Але хто я тут?

Пурга почала прибирати зі столу, а Крижінка відвела мене до лазні.

Схожа на кацапську ізбу будівля, у ній я й попатрався. Крижінка, ані на хвилину не бентежачись, наказала мені роздягнутись (ченці були дали мені свої чорні шати) і провела мене всередину.

Абсолютно голий, я почав пітніти, а Крижінка, без жодного попередження як хлиstone мене. Чим?! Гілкою від сосни!

Від такого щастя спітнів ще дужче. Крижінка уклала мене на ослін, і почала досить певно масажувати спину й іншу місця, які не дуже пристойно називати в українському романі.

Лише коли мене обдало холодною водою, я отямився од відключки. Крижінка поклала відро десь у кутку лазні, а я підвівся та поплентався за нею знов у хату.

Вже й забувши, що я голий, я не посоромився навіть явитися перед статечною жінкою Пургою.

Пурга, котра знов шось там варила у печі, озирнулась і скомандувала:

— На піч.

Крижінка уклала мене на те найзатишніше місце на світі. Накрила ковдрою з ніжною-преніжною пішвою.

Уже засинаючи, мені марилося, що “баба” Пурга й зовсім не жінка. Що, попри розвинені форми, має між ногами не “м”, а довгий, м’ясистий і жилистий. Цим чоловічим статевим вона нагнула свою фригідну доньку й запалила її зсередини своїм вічним сім’ям Праматері.

Розбудила мене холодна рука Крижінки. Вона поклала її мені на ліву грудину, обпаливши сосок.

— Ранок.

Ця бліда мара точно була мрією кацапських мужиків, котрі більше люблять займатися сексом з машиною, аніж з дружиною. Така мовчазна й покірна.

Не зважаючи на її недвижимо, немов ботоксом обколоне лице, мені все одно закралась думки про мінет.

Цікаво, наскільки б ніжною вона була, ця зимна дівчина (чи жінка?).

Немов зачувши мої думки, Крижінка поповзла рукою вниз.

Отетерілий від безпристрасного руху, я замішався, немов Франко у “Зів’ялому листі”. Та спідній листок не зів’яв.

Я лиш розслабивсь і віддався на поталу цій криговій русалці.

По закінченні пролунав голос Пурги:

— Як ся маєш, Остапику?

Оновлений, я відповів:

— Напрочуд непогано.

“Баба” зайшла з сіней і усміхалась на всі кутні.

Невже й вона?..

— Пора виправляти тебе в дорогу, — провадила, немов зумисне погойдуючи своїми неабиякими грудьми.

Слава Будді, зодягнутись вони мені дозволили самі. Причому в нове, хоч і теж чорного кольору.

— Червоний – колір Мар'рана, сина Півдня, — напутила солоха мене якось урочисто. — Запам'ятай це, Остапику.

Червоний то любов...

А чорний – то х...ня

Саме такі асоціації викликав у мене мій супутник. Чи то пак – провідник.

Мольфар Ох – власною персоною. Мале, низьке, а гонору...

Найнеймовірніше в ньому було – це колір шкіри. Спадала на найчорніючу сажу найдуплячих негритосів. Проте – без жодного брунатного одливу. Радше – якийсь вороний.

Дорогою цей химородник городив несосвітенну ересь: якісь анекдоти, байки, уривки афоризмів, невідомих і відомих, і двічі невідомих.

Генітальну частину цього чудернацького створіння прикривала червонюча платанина. Зав'язана туго, агій.

І рідна матінка моя

Буде питать

По чом ..яК!

Де все те з нього бралось гадки не маю.

На останньому слові він різко повернувся. З наміром налякать.

— Пане Ох, скажіть, будь ласка, нам ще довго йти?

— А ну хер його знає.

Аксіома Ескобара, ага. Довго чи не довго не має значення. Головне йти. І витримати цього... вчителя дзен.

Добре, я хоч знав куди. До Відуна. А звідтам, споряджений: на бій з Мар'раном.

Ра-ра-распутін

Путін оф еспанік съцін

Болеро дейрос

Лабури

Лабуриіііі

Боже, дай мені сил.

Витримав.

2.

Рейчел у Відуна не було.

— Не переймайся, я відаю, що вона – жива, — та все одно мені в грудях заскімлило, немов побитій шльондрі після перегляду мелодрами.

Як Відун не запевняв мене, я все одно думав про те, що Рейчел – он вона десь там, у місті, можливо б'ється з Ордою, а можливо її захопили... налож...

НАВІТЬ НЕ ДУМАТИМУ ПРО ТАКЕ!

Мій Учитель, щойно ми відв'язались од повсюдного Оха з обридлими жартиками, повелів одному зі своїх гоблінів прислужитись мені джурою. Лише на час Війни, авжеж.

Споряджували мене по-серйозному. Лати немов в Артаса з Варкрафт 3. Меча мені не дали, натомість – патерицю (усе як я мріяв, ох ця клята фентезі-романтика).

Мій набір РПП-воїнмага завершувала торба з цілющими зіллями та одним “артефактом”: автоматичним перекладачем з південської.

Гобліна мені розуміти не треба було, головне, що він тямив, де куди, і як.

Отже, насамкінець узувши обкуті крицею важелезні чоботи, я:

— Я готовий.

Відунові, коли він завітав на оглядини мого військового духу.

— То що, на Вірту-сіті? — браваджусь.

— Дурень. Вірту-сіті вже давно взяли.

— ???

— Так. Патріарха полонили, Мар'ран захопив ключа до Головної Брами.

— Це...?

— Так, Брама, яка веде до Суперкомп'ютера.

— Тобт...

— Останній бій, — очі Учителя зволожилися, немов прощаючись назавжди.

— Дякую.

Трохи замішався. Не відчував ще ніколи такої щирості по відношенню до собакоподібних істот.

— Та пиздуй уже, розподякувавсь!

І я, немов ужалений шприцем, із супер-дозою адреналіну, вибіг з Замку Відуна та поспіхом рушив крізь чагарі на Північ.

На Півночі таки холодно. І снігу багато. Та єдине, що мене турбувало – де ж та лядська Брама.

Невдовзі, по не одній часині активних пошуків, я запримітив у тумані фігуру. Вона наближалась до мене, і незабаром я розгледів її лице.

Волосся й борода, немов в Ісуса з Назарету. За фільмом “Людина з Землі”, до речі, учня Гаутами.

1.

— Хто ти єси, що перегородив мені Шлях?

Здається, перекладач у торбі завібрував.

— Та я так...шпацерую... — блядь, що я мелю? Наче не з Миколаєва: — А ти з якою метою цікавишся?

— Я єсть Мар'ран, син Півдня, обраний Гуглом очистити кеш цих знедолених земель.

— Зрозумілоники. Ну, а я Гомер Сімпсон. Прийшов у пошуках пончиків з шоколадом.

— Зіступи зі Шляху мого, Гомере, сине Сімпа. Інакше – буде Смерть тобі.

— З якого б це дива я мав припиняти шукати пончики?

— Гомере, сине Сімпа. Я змушений розпочати Останній Бій.

І він вивудив з-за спини два чудернацьких леза – один в один як ув Ілідана, коли він бився з Артасом перед тронем Нер'зула.

І повалив на мене. Тупий танк.

Як би дивно це не звучало, але закони MMORPG діяли і тут. Невисокого інтелекту танк швиденько звалив мене на землю. Попри всі мої закляття й прокляття. Що йому захисний щит, якщо його леза розрубали навіть *вотербола*. Мар'ран горів яскравим огнем, його лють злітала понад засніжені хмари. Він лякав весь цей світ Постаттю Бога, Котрий Коїтиме Самогубство (альо, Борхесе, ми не домовлялись, що я братиму в цьому участь).

— Слухай, а сигаретки не знайдеться?

Призупинив вогняну навалу цього Ярили. Перекладач, слава Драгоманову, ще працював.

— А ти хіба не кинув? — і в його паленіючих очах я побачив щось на кшталт розуміння.

— Нуу, яка різниця.

— Не, тобі не можна, — наполягав. — Ти зіб'єш ритми. Нащо?

— Та хз. Подумав: раз помирать, то з димом.

— Диммммм....— і з превеликою дивизною в очах Мар'ран оглянув своє полум'я без диму.

— Отак от, друже. А диму без вогня не буває.

І вмить він простромив моє око вістрям свого клинка. І я запав у небуття...

0

Опа, ось і вписка!

Принаймні ці жовті шпалери. Ну, у кімнаті, де ми з Антон'єро зачинилися.

Я валявся поперек ліжка горілиць, а його в кімнаті не було.

Хтось постукав:

— Заходьте, — ледве вичавив я з себе.

Двері одчинились з дерев'яним рипом, і по підлозі прошамкотіли чийсь тендітні ноги.

— Це я, Свєта.

— О, Свєто, привіт, — відповів я, насилу підводячись і сівши.

— Ти як? — вона притарабанила з кутка стільця. — *Морок* розповідав, що тобі було геть погано. Зловив беда?

— Морок?

— Ну, Антон.

— Аааа. Та як тобі сказати, Свєто. Бед то чи не бед, але побував я в такому місці, про яке краще нікому не розповідати.

— Я ж і не збираюсь нікому розповідати. Просто хвилювалась за тебе.

Знаєте, а очі в неї досить-таки гарні. Зелені.

— У тебе очі кольору спокою.

— Правда? — вона мило усміхнулась, досить уже мило шмигнувши почервонілим носом.

— Ти цей, пробач за вчорашнє, — я відчув усю прикрість світу.

— Та й ти пробач. Взагалі не знаю, що на мене найшло. Ніколи собі Такого не дозволяла.

— Ага, скажи ще, шо незаймана.

Света знітилась. Здається, так...

— Слухай, а ти ж місцева? Може сходимо кудись у кав'ярню. Я хоть збадьорюсь.

Світлана погодилась і вирулили з цьої занпащеної хати. Про Антона я їй думати забув.

Я багато жартував, а Світлана багато сміялася, попиваючи свою каву з вершками. Вай-фай, до речі, тут був, але жодних тіней зі Світланиного смартфона не вилізло.

І тоді я прочитав їй свого найкращого вірша.

травень 2011 р. – 28 серпня 2016

м. Миколаїв